

Γιώργος Σ. Κόκκινος

Τα Ανένταχτα II
Ποιητικά κείμενα

Γιώργος Σ. Κόκκινος

Τα Ανένταχτα II

Ποιητικά κείμενα

2019

Αντί Εισαγωγής:

"Τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να 'χουμε να τρώμε
ποιήματα, που να μιλούν για έρωτες κι άλλοτε για τις θύμησες
που άλλα υμνούν τους έρωτες κι άλλα το μισεμό μας

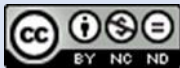
κάτω απ' τον πάτο του κρασιού οι λογοτέχνες
στήνουν χορό οι ξεχασμένοι ποιητές
ήπιαν τ' αθάνατο νερό και δε τους πιάνει το φαρμάκι
ούτε η σφαίρα, ούτε η αρρώστια δε τους πιάνει
γεννάνε λέξεις που δε γέννησε η γλώσσα

- το μελάνι στέγνωσε κι ο στίχος ξεράθηκε -
κοκκίνισαν τ' αστέρια και θλιμμένο το φεγγάρι
κατεβάζει τη στερνή γουλιά υδράργυρο

κι οι μελωδίες, να κοιτούν τους οφθαλμούς σας
σε κάθε ελεύθερη στιγμή της αμαρτίας μας
στις υψηλές καμινάδες
και τις απύθμενες σκεπές της συνουσίας μας

μέτραγα τα βλέμματα, ένα-ένα
μέτρησα έντεκα αιώνια δευτερόλεπτα
αγκιστρωμένα στο τώρα.."

Γιώργος Σ. Κόκκινος
- ΤΑ ΑΝΕΝΤΑΧΤΑ ΙΙ -

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Δεκέμβριος 2019

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία εξωφύλλου: Γιάννης – Στέλιος Παππάς
Επιμέλεια: Γιώργος Σ. Κόκκινος

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

“Η ποίηση είναι ένας άλλος τρόπος να πεθάνει κανείς”
Τάσος Λειβαδίτης

Βίτσιο

*Όταν χαμήλωσες τα μάτια, σβήσανε οι προβολείς
κι έμεινα στο σκοτάδι που μ’ άφησες
με το πέος στο χέρι κι ένα στυλό αναποδογυρισμένο
με τη μύτη στραμμένη προς τα επάνω*

το μελάνι στέγνωσε κι ο στίχος ξεράθηκε

*δε φτάνει να γαμήσω τούτες τις γραμμές του χαρτιού
που άφησες λευκές στο πέρασμά σου*

*ζητούσα μάταια να μου γράψεις ένα ποίημα, ένα γράμμα
όπου να αντικατοπτρίζει το ατέρμονο μέλλον μας
κι αντίθετα, βρέθηκα πάνω σ’ ένα χωμάτινο μονοπάτι
που χωριζόταν στα δύο και οδηγούσε στο πουθενά*

έχυνα σπέρμα πάνω στα χνάρια που άφησες
μήπως καρπίσει ένα δέντρο του έρωτα
να θυμίζει, ότι εκεί κάποτε, γεννήθηκε κι ένας

επέλεξα τον αργό, βασανιστικό θάνατο της απουσίας σου

όταν χαμήλωσες τα μάτια, έφυγα, έφυγες, χαθήκαμε
και δε βρεθήκαμε ποτέ από εκείνη τη στιγμή
παρά μόνο στα όνειρά μας
για να ικανοποιούμε τις αχόρταγες επιθυμίες μας.

Πεθαίνω, πέθανα, μ' ακούει κανείς;

Γιατί τόσο μαύρη να είναι η αγάπη
χωρίς ένα χάρτη, ο ξένος να βρει
χωρίς μια πυξίδα να έχει ο καημένος
τυφλός μες τη νύχτα για να πορευτεί;

σκυφτέ μου διαβάτη προχώρα
το μόνο τραγούδι που ακούς
να είναι οι στάλες, να είναι μια μπόρα
να είναι τα σπάργανα κάποιας βροχής

μα όχι το δάκρυ, μα όχι το κλάμα
σκυφτέ μου διαβάτη εσύ προχωρείς
κι αφήνεις στη μέση, αφήνεις μι' αγάπη
που σ' έμαθε πόσο πονάει το φιλί

πεθαίνω, πέθανα, μ' ακούει κανείς;
στα χείλη μου έχω τη γεύση από σένα
πικρό είναι στα χείλη αυτό το φιλί
κι αυτή η αγάπη που πέθανε, πάει...

σκυφτέ μου διαβάτη εσύ το μπορείς
να υγειάνεις τα μίση, να θρέψεις τα πάθη
με μιας να γιατρέψεις την κάθε πληγή
πεθαίνω, πέθανα, μ' ακούει κανείς;

γιατί τόσο μαύρη να μένει μί' ανάμνηση
που κάποτε ήταν στιγμή ευτυχίας
χωρίς γκρίζα σύννεφα, χωρίς καταιγίδα
ποια αγάπη γυρεύεις τυφλός για να βρεις;

Ω cafeteria

Για μία και μόνη και στερνή φορά
σε κάθε ωμό κι ηδονικό λεπτό, όπως χάνεται
η κάθε στάση απ' την τρελή μας φαντασία

η κάθε απόκρυφη επιθυμία, πράξη να γίνεται
- έτσι με μιας -
αχ, πως θα χαιρόμασταν τον Έρωτα, αγαπημένη

στα κρύα πατώματα, πάνω στις σκάλες
δίπλα στις άγουρες τριανταφυλλίες
κι οι καλικάντζαροι να βλέπουν μεθυσμένοι

όταν ξεσκίζουμε τ' ακριβοκέντητα χαλιά
στις υψηλές καμινάδες
και τις απύθμενες σκεπές της συνουσίας μας

έχω ετοιμάσει έναν κήπο, ν' ανθίζουνε λουλούδια
σα θ' ακούνε τη φωνή σας
να παίζουν σερενάτες τα μεγάφωνα

τα βράδια, ν' ανάβουμε κεριά στις οροφές
κι οι μελωδίες, να κοιτούν τους οφθαλμούς σας
σε κάθε ελεύθερη στιγμή της αμαρτίας μας

η κάθε απόκρυφη επιθυμία, πράξη να γίνεται
- έτσι με μιας -
αχ, πως θα χαιρόμασταν τον Έρωτα, αγαπημένη.

Αναστασία

Έχεις σκεφτεί πόσα σου δάκρυα σπατάλησες
που δεν τ' αξίζαν να υπάρχουν στη ματιά σου
κι αυτά στα μάτια, που πιασθήκανε στις άκρες τους
ίσα μια γκριζα, πικραμένη σου ανάμνηση, αν αξίζουν;

κι αφού σπατάλησες το κλάμα και τα κούρασες
πώς περιμένεις τώρα πια να ιδούν καινούργια;
είναι η ελπίδα που σε κράτησε, κι αν άργησε
μια ηλιαχτίδα, στα χρυσά τα βλέφαρά σου

η ίδια ελπίδα που κολύμπησε στα μάτια σου
και στη στεριά, όπου ξεβράστηκε πνιγμένη
πίνοντας θάλασσα στα γαλανά πετράδια σου
σαν τον φυγά, απ' την ψυχή κυνηγημένη

ξέρω, δεν είναι εύκολο να λες Αναστασία
και η ψυχή να μην μπορεί ν' αναστηθεί
όσα σ' αντάμωσαν απέπλευσαν με πλοία
λίγο τα χέρια αν κουνήσεις, θα σωθεί

πουλί γλυκό και φτερωτό ειν' η ζωή σου
σ' άλλο κλαδί την κάθε ημέρα να κυλά
και στα ποτάμια των δακρύων, η φωνή σου
πίνει νερό τη μια, την άλλη ξεψυχά

μα τί νομίζεις τελικά είναι το δάκρυ
έτσι το θέλουν και τα μάτια το γεννάνε;
εμείς οι λίγοι που δε βρήκαμε αγάπη
πιο δυνατοί, απ' την αρχή να ξεκινάμε

πάρε το πρώτο αεροπλάνο για Αθήνα
η Σαλονίκη με φαρμάκι σε κερνά
ριξ' ένα σάλτο κι ό,τι έχασες ξεκίνα
ισχύει για όλους που ζητούν τη λευτεριά

ξέρεις, δεν είσαι ένα καράβι στο μουράγιο
και καπετάνισσα δε σ' έβαλε κανείς
πώς κουμαντάρεις στα πελάγη το πηδάλιο
αφού δεν έμαθες ποτέ να τ' οδηγείς;

έχεις σκεφτεί πόσα σου δάκρυα χαλάλιες
που θα 'χαν γίνει νότες κάποιας μελωδίας;
ένα ρεφρέν σ' ένα τραγούδι που αγάπησες
ποτέ μια πίκρα της χαμένης σου ευκαιρίας

σύρε λοιπόν στον ουρανό ψηλά και πέτα
τέτοιο κορμί, τέτοιο χαμόγελο να λιώνει;
κι αυτές τις ώρες που θα τρέχουνε, για μέτρα
ένα μυρμήγκι στη ζωή σου έχεις πληγώσει;

ίσα μια γκρίζα, πικραμένη σου ανάμνηση
φτάνει ν' ανάψει απ' την αρχή ένα φιτίλι
σε μια εκκλησιά να 'χει στοιχειώσει η αγάπη σου
μη σπαταλήσεις άλλο δάκρυ απ' το καντήλι

άστο να καίει, έτσι μόνο του να σβήσει
μες τη ζωή, τα πάντα έτσι ξεψυχάνε
είναι ο κόσμος μια πνοή, φύγε πριν δύσει
ας βρεις μονάχα όλα αυτά που τραγουδάνε.

Ασημένιο Δάσος

- 'Να περνάς καλά πριγκίπισσα'

ν' ανεβαίνεις τους διαδρόμους του κάστρου
τις όμορφες μέρες
να μαζεύεις με τα δυο σου χέρια τις μαργαρίτες

μα ανάμεσα στις πολεμίστρες φυτρώνουν και βάτα
τ' αγκάθια του χωρισμού θα ματώνουν τα δάκτυλα
χρατς-χρατς

θα σε κόβουν σαν πριόνια ανέμελων ξυλοκόπων
λίγο πιο μακριά από την αμύθητη περιουσία σου

κυλάνε ποτάμια με διαμάντια κι υδράργυρο
στ' ασημένιο δάσος
που αστράφτει τις νύχτες σαν το φεγγάρι

- 'να περνάς καλά πριγκίπισσα'
στις μακρινές πολιτείες που δημιουργήσες

εγώ γνώρισα σήμερα ένα χελιδόνι
με πληγωμένα φτερά

κι όπως το μάζωξα απ' το χώμα και το πήρα στα χέρια
το κράτησα ώρες κλεισμένο στην αγκαλιά μου
κι ύστερα έφυγε κι άρχισε να πετάει γιατρεμένο

- 'να περνάς καλά χελιδόνι'
φλουτς-φλουτς

την άλλη μέρα επέστρεψε στο φτωχικό μου
κι έκανε κύκλους πετώντας στον ορίζοντα

σήμερα είναι η τελευταία φορά που κοιτάζω τον ήλιο
η τελευταία στιγμή που αγγίζω τις παπαρούνες
και τα κόκκινα τριαντάφυλλα που μεγάλωνα

στείλε το μήνυμα στην πριγκίπισσα του κάστρου
σκόπευα να της χαρίσω ένα-ένα όλα τα τριαντάφυλλα
και να 'δινα το πιο μικρό για προίκα στη φαντασία μου

σήμερα είναι η τελευταία μέρα που τραγουδώ
παρέα με τον πιο όμορφο φτερωτό άγγελο

ένας άντρας ντυμένος στα μαύρα προχωρεί σκεφτικός
μ' ένα δρεπάνι στους ώμους
κι ο άνεμος θερίζει τα στάχια της προφητείας

γκραν-γκραν

- 'να περνάς καλά πριγκίπισσα'
κυλάνε ποτάμια με ιππότες και άλογα που καλπάζουν
στ' ασημένιο δάσος

τρία βήματα αριστερά
πέντε βήματα ευθεία
δύο βήματα δεξιά

μια φτερούγα χελιδονιού
τρεις ματωμένες μαργαρίτες
αγκάθια από κόκκινα τριαντάφυλλα
και κόκκινες παπαρούνες του φεγγαριού

υδράργυρος από τα βάθη της Ασίας
διαμάντια από τα πέρατα της Δύσης
και αίμα απ' τα δάκτυλα πριγκίπισσας

που περιμένει για χρόνια στις πολεμίστρες της ουτοπίας
τον πρίγκιπά της που χάθηκε ένα πρωί του Φλεβάρη

κλαπ-κλαπ κλαπ-κλαπ

κι ολόγουρα στο έδαφος μαζεύω λίγο χώμα με τις χούφτες
στον κόρφο μου τριγύρω σαν την άμμο το σκορπίζω

καβάλα σ' ένα άλογο πιο άσπρο από χιόνι τώρα βρίσκομαι
κοιτάζοντας τριγύρω δεν υπάρχει πουθενά το χελιδόνι

στα χέρια μου διαλέγω τα πιο ρόδινα τριαντάφυλλα
κι ευθύς θριαμβευτής στο κάστρο σαν ιππότης επιστρέφω.

Μι' αγάπη απ' τα παλιά

*Ανάθεμα κι αν ήξερα τι έχεις επιλέξει
που βρίσκεσαι, που πιάνεσαι, με τι μεθάς καημό
ποιος άνεμος τα μάτια σου γι' απόψε να τα βρέχει
που χάνεσαι, τι αισθάνεσαι, πως πνίγεις το λυγμό;*

*θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι σβήνει μια αγάπη στον καιρό*

*καιρός βαρύς, απόβραδο, πεθύμησα τα χείλη
η ζέστη μ' έχει κάνει να ζητώ λίγη δροσιά
δροσιά μόνο τα χείλη σου με κέρασαν Απρίλη
και ψες κατακαλόκαιρο με λούσαν με θυμό*

*βαθύς λυγμός ακούγεται, πολλά φεγγάρια πέφτουν
οι μέρες εναλλάσσονται με γκρίζες συννεφιές
τα μάτια σου ζωγράφισα μια νύχτα με μολύβι
και να που πυροβόλησαν με σφαίρα τις καρδιές*

*μα τώρα πάει, πέθανε, δε μένει εδώ αγάπη
και δες, τα τριαντάφυλλα μαράθηκαν κι αυτά
αν κάποτε με μέθαγαν δροσοσταλιά και δάκρυ
τα σύννεφα μας κρύψανε και ψάχνω στα τυφλά*

*θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι χάνεται μι' αγάπη απ' τα παλιά.*

Μ' ακούς;

*Μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο όμορφος θεούλης
αυτός ο ομορφούλης ντε, με τη φαρέτρα του
που ρίχνει τα βελάκια του σ' ανύποπτες στιγμές
στην κάθε μια καρδιά της οικουμένης*

συνέβη το μοιραίο, μόλις άγγιξα τα χέρια σου
 μιαν ώρα που δειλά τα χείλη σμίξαν
 θυμάμαι ήταν καλοκαίρι. Ναι! Ιούνιος, απόγευμα
 και πίναμε στο λιόγερμα φιλιά. Αχ! με τρελαίνεις

τα λόγια μου απ' το τρακ, πως τρεμοπαίζανε στα χείλη
 μα μες στην αγκαλιά σου όλα μου πέρασαν
 να ξέρεις, είσαι φάρμακο που και νεκρό ανασταίνεις
 θυμάσαι πως τα λόγια μου ξεκίνησαν; "Με θέλεις;"

κι εσύ αστέρι μου όμορφο, πνοή απ' την πνοή μου
 αμέσως αποκρίθηκες με μια γλυκιά αγκαλιά σου
 τα χέρια μας, λες χόρευαν, σκοπούς Ιταλικούς
 και κόλλησε το πρόσωπο, στο πρόσωπο! Μ' ακούς;

μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο άπαιχτος θεούλης
 που κάνει όλα τα πλάσματα να νοιάζονται για κάποιον
 αυτός που μου σημάδεψε για πάντα την καρδιά σου
 γι' αυτό και η μισή είναι δικιά σου... μ' ακούς;

Η Ανάστασις (ή το Σύμβολον της Πίστεως)

Με ρώτησαν, αν πιστεύω σε κάποιον Θεό.
 Απάντησα, πως πιστεύω εις μίαν μοναδική Θεά, Εσένα.
 Τη Θεά που με δημιούργησε απ' το τίποτα
 που μου χάρισε την ανάσα και το πνεύμα να ελπίζω
 που μέσα απ' τον τιποτένιο μου θάνατο
 με οδήγησε στην παντοτινή Ανάσταση της ψυχής.
 Που ξεσήκωσε κοιμισμένες ορμές και σκέψεις
 εκείνες που φώλιαζαν, στις αποθήκες του ασυνείδητου.

Απάντησα, πως τιθασεύσεις με πείσμα το πεπρωμένο μου
 πως τυλίγεις σαν πέπλο, το χαλινάρι στο λαιμό μου
 και παρασύρεις το κορμί μου, στους ρυθμούς σου.
 Πως κινείς το μυαλό και το σώμα μου, οδηγείς
 τα βήματά μου στο αύριο κι όταν θες με πεθαίνεις.
 Κι είναι η απόλυτη αφοσίωση σε κάποιον Θεό.

Γιατί εσύ κινείσαι γύρω μου, περιστρέφεται
στις σκέψεις μου, υπάρχουν και ζεις και πιάνεσαι
αναπνέεις κι αισθάνεσαι κι όταν πάλι θες, εξαφανίζεσαι.
Κι ύστερα εμφανίζεσαι από το ανύπαρκτο, μπροστά μου
και με διατάξεις να σε υπακούσω.

Γιατί αν δεν υπάρχουν Εσύ στη ζωή μου, τί θα' χω για να
ελπίζω, τί θα' χω για να υπομένω, για να βασανίζομαι:
- Πως θα εξουσιάζεται η ζωή μου απ' το ελάχιστο; -

Μα εγώ ζω, να προσκυνώ ταπεινά το ευλογημένο κορμί
να θητεύω μαθητής στα πόδια σου, ν' αναπνέω τα βήματά σου
να αισθάνομαι την υπόστασή σου, πάνω στο μεθυσμένο
απ' τον έρωτα κορμί μου, να τηρώ τις υποσχέσεις μου
να γίνομαι το πάτωμα που θερίζουν τα πέλματά σου
όταν επιστρέφεις απ' το κυνήγι των θηραμάτων σου.

Είμαι απλά, ένα απειροελάχιστο σωματίδιο ύλης
που τόλμησε να βρεθεί στο διάβα σου
κι εσύ με περίσσεια ευκολία το σύνθλιψες διαβαίνοντας
και το 'λιωσες, το τεμάχισες, το τερμάτισες
το γέμισες μ' αίμα θνητού, που ζητούσε τη λύτρωση.

Στα χέρια σου, κρατούσες το μαστίγιο της κοινωνίας
και σφάδαζαν οι θνητοί σου, τους έγδερνες, τους έσφαζες
και σ' άγγιγμά του, τρέμοντας, παραδίνονταν.
Πιστεύω εις μίαν Θεά, που όταν χτυπάει το μαστίγιο
πάλλεται στα χέρια της η μελωδία κι όσο με πονάει
τόσο περισσότερο την ασπάζομαι και την λατρεύω.

Κι εσύ με πατάς, με συνθλίβεις, με λιώνεις από έρωτα
κάτω απ' το λατρεμένο κορμί σου, αντλώ τη ζωή μου
από την υπέρτατη ηδονή, που προσφέρουν οι πόνοι σου.
Κι εσύ με τεμαχίζεις, με σκορπάς σαν το χάρτινο φύλλο
στον άνεμο και πετάω στον αγέρα και ταλανίζομαι
κι ύστερα επιστρέφω πίσω ταπεινωμένος, αδύναμος.
Με σουβλίζουν τα χέρια σου, με γδέρνουν τα πόδια
κι όσο υποφέρω, παραδίνομαι στη γοητεία σου.

Γοητευμένος, αφουγκράζομαι τα στοργικά βήματά σου
να με πλησιάζουν για το επόμενο βασανιστήριο
γνωρίζοντας από πριν τις συνέπειες της παρουσίας σου.

Πιστεύω εις μίαν Θεά, που βάζω πάνω απ' τη ζωή μου
κι όταν κατεβαίνει απ' το θρόνο της, προσεύχομαι
να περπατάει πάνω στο κορμί μου, να το πληγώνει
κάθε μέρα και περισσότερο, κάθε στιγμή εντονότερα
από ποτέ, στο κάθε λεπτό που περνάει και χάνεται.

Πιστεύω εις μίαν Θεά και Αγία, Σοφία, Γυναίκα
 Κορμί και Λατρεία, τυφλή Τυραννία, γυμνή Αμαρτία
 πιστεύω εις μίαν Θεά, του πόνου Γεννήτρα
 Καρδιά και Αλήθεια, Φιλί, Σωτηρία, Ελπίδα στα στήθια
 πιστεύω εις μίαν Θεά, που μ' ένα της βήμα
 σκοτώνει την Πίκρα, που ένα της Χάδι λυτρώνει και σφάζει
 πιστεύω εις μίαν Θεά, Αγία, Σοφία, Γυναίκα, Κυρία.

♪ Ανάμνηση ♪

Να μείνεις
 μια γλυκόπικρη ανάμνηση
 - θέλω -
 ένα κάτι
 που ξετρέλανε τη νιότη μου
 και τίποτα παραπάνω..
 Άλλωστε
 εκεί ζεις τώρα πια
 ..στην ανάμνηση!

Παρέα

Μη με κοιτάτε που χαμογελώ
 με πλήγωσε βαθιά η ζωή και δεν μπορεί ν' αλλάξει
 κι αν λέω κάποιες φορές, πως θα την αλλάξουμε
 είναι η πρόφαση για να ξεχνώ τον πόνο μου

μονάχος έμαθα ν' ακούω τη φωνή μου
 να περπατώ, μονάχος έμαθα
 κι αν ήρθε κάποτε η ώρα, στο χέρι μου
 να κρατήσω ένα ξένο χέρι
 ήταν γιατί το διάλεξα και με διάλεξε
 ανάμεσα σε χιλιάδες άλλα χέρια
 ανάμεσα σε χιλιάδες σκυθρωπά πρόσωπα
 που όταν λένε καλημέρα, χαμογελώντας
 η ψυχή τους δακρύζει απ' τη μονοτονία

σκέψου να 'χεις κάθε μέρα το ίδιο πρόγραμμα
να ξυπνάς μόνος στο φτωχικό σου δωμάτιο
να πίνεις τον καφέ στο μπαλκόνι, καπνίζοντας
και να νιώθεις τον καπνό του τσιγάρου
να βγάζει φωνή και να σου μιλάει
και να λέει: "σε σκοτώνω, σε σκοτώνω
αλλά είμαι απαραίτητο για να πάει καλά η μέρα σου"

είναι απαραίτητο να υπάρχει πάντα ένα χέρι
ανάμεσα στα δικά σου, τουλάχιστον για τα βράδια του Σαββάτου
που σε πιάνει η μελαγχολία

θύμισέ μου τ' όνομά σου;
την τελευταία φορά σ' αποκάλεσα
"μωρό μου" "λατρεία μου" "έρωτά μου"
μα τώρα δε θυμάμαι ούτε τον ήχο απ' τη φωνή σου
έχω ξεχάσει το χαμόγελο στα χείλη σου
το παραμιλητό τις νύχτες, στα όνειρά σου

τί χρώμα να 'χουν τώρα τα μαλλιά σου;
την τελευταία φορά που χύνονταν στους ώμους μου
ανθίζανε ως άνθη από τριαντάφυλλα
και μύριζαν τ' αρώματα του Παραδείσου

μην κλαις, είναι αργά για δάκρυα τώρα
για να γυρίσεις τη νιότη πίσω, δεν προλαβαίνεις
μπορείς ν' αλλάξεις τα γεράματα, αρχίζοντας από τώρα

πιάσε το χέρι μου..
μαζί θ' ανεβούμε αυτό το δρόμο που καταλήγει στο νεκροταφείο
κι αν κουραστείς στη διαδρομή, χαμογέλα
ίσως έτσι να χαμογελάσει κι η ψυχή σου
τώρα που έχει παρέα το χέρι σου, ένα άλλο χέρι.

Μπαλαρίνες

Αύριο γιορτάζω κοριτσάκι
κομμάτιασα τα τελευταία μου γράμματα
κι έραψα το στόμα, για να μην κλαίω

έσπασα το Μ σε διπλό Λ
κι έκανα το Π να μοιάζει με Γ

όμως μου στέρησε η ζωή τα φτερά
και ρούφηξε όλα τα "σ' αγαπώ" μου
όταν σκόπευα να τα μιλήσω

κι όπως πέθαιναν τα κύματα, πέθαινα
έσβηναν μαζί μου οι αναμνήσεις

τις ζωγράφιζα πάνω στις μαύρες σου μπαλαρίνες
κι άστραφταν στη λιακάδα
κι έβλεπες τα γράμματα χρωματισμένα

κοίταζα μέσα τους, το πρόσωπό μου
και σ' έβλεπα να χορεύεις με την αλφάβητο

κι ύστερα σε ρώταγα αν θέλεις να λυγίσω τα όνειρα
να τα σπάσω στη μέση, να σου χαρίσω τα μισά
κι όταν συναντηθούμε να τα ενώσουμε

κι όπως πέθαιναν τα κύματα, πέθαινα
έσβηναν μαζί μου οι αναμνήσεις.

Παιχνίδια που σκοτώνουν

Παιχνίδια παίζουν όλοι με τα όπλα
σκοτώνοντας, τον ψεύτικο οχτρό
τον έρωτα, δε σκιάχτηκε κι η ώρα
και πώς ν' απαλλαγούμε απ' τον ζυγό;

προσβάλει, κάθε κύτταρο της πλάσης
το αίμα μπασταρδεύει με πιστό
μου πλήγωσε τα άνθη μιας αγάπης
μαράζωσε η καρδιά, χωρίς σκοπό

θα ζούσε, αν την άφηνα να ζήσει
θα μάθαινε, τον κόσμο ν' αγαπά
καρδιά μου, είχες λάβει μιαν ευθύνη
κι απέθανες, σα ρόδο στα κλαδιά

σε πότισα, σ' ανάθρεψα μικρό μου
 στα χέρια σε κρατούσα φυλαχτό μου
 μα χάθηκες, μια νύχτα με φεγγάρι
 της μάνας σου το πι' όμορφο καμάρι

σκουλήκι μου, ροϊδόμοιρο σκουλήκι
 σε λιώσαν, των αετών οι μπολσεβίκοι
 καλύψανε στις σόλες τους δυο τρύπες
 και παίζουν με του κόσμου μας τις τύχες.

Θέλεις να βγούμε απ' το δωμάτιο;

Θέλεις να μάθεις το λοιπόν, ποια εντύπωση μου έκανες;
 είναι απλό και εύκολο να το συλλάβεις
 το είδες και στα μάτια μου
 το ένιωσες στο σώμα μου
 ταξίδευε το βλέμμα σου
 σα να 'ψαχνε λιμάνι

είναι απτό αν το σκεφτείς
 πιάνεται με τη χούφτα σου
 να ζωγραφίζεις πίνακες
 με χρώμα και μελάνι

δε θα ζητήσω να μου πεις τί ένιωσες
 ή τί σκέφτηκες
 μα να...
 ας έβρισκα μια πρόφαση ή μια δικαιολογία
 ένα μικρό κομμάτι ελπίδας να σου χάριζα για το αύριο

στο σήμερα να ήμουν ο αρχηγός μια συγκυρίας
 που γίνηκε στα μάτια σου ο μεσάζοντας
 - τα μάτια σου -

γιατί;
 μα επειδή 'κείνη την ώρα που στοργικά σ' αγκάλιασα
 - δεν ξέρω αν μεταφράζεται σε αγάπη η κίνησή μου -
 ξυπνήσανε οι γενετήσιες ορμές στη θύμησή μου
 κι η ανάμνησή μου πρόσταξε να βγούμε απ' το δωμάτιο!

κακές και άσχημες οι αναμνήσεις της κλεισούρας
 - πιάσε το χέρι μου και πάμε να πετάξουμε -
 κι αν ο ουρανός ετούτος θαρρείς δεν σε χωράει
 ζωγράφισε έναν πίνακα που σφύζει απ' τις ανάγκες σου!

μόνο παρακαλώ...
 χρησιμοποίησε τα πιο λαμπρά σου χρώματα.

Ο χρόνος

Ο χρόνος, το μέλλον, το παρόν, το παρελθόν μας
 χωρίς ουσία και υπόσταση οι έννοιες, χωρίς ανάσα να μετράμε
 τους λάθος χρόνους, τα λάθος κείμενα, τα κακώς κείμενα που μας στριμώξαν

- οπότε αφήνουμε ορφανά τα συναισθήματα κι οι σκέψεις μας κρατάνε συντροφιά -

φτάνει! Όχι άλλο πια !

είναι η καρδιά γεμάτη καλοσύνη
 και η αποθήκη των αισθήσεων, απύθμενη
 οι παραισθήσεις διαγράφηκαν με στίχους σε ποιήματα
 κι οι σκέψεις μέλι στάζουνε στου Έρωτος τα θύματα
 για να γλυκάνουν τις πληγές μας

θα γίνει ...

κάθε σου λέξη όνειρο, κάθε σου γράμμα χρώμα
 κάθε σου σκέψη ποίημα κι εγώ μία σταγόνα
 να πέφτει μες τα χέρια σου και να την πλάθεις νότα
 να γίνεται πεντάγραμμο, να τραγουδάει σαν πρώτα

σταγόνα εγώ, βροχή εσύ, στίχος εγώ, τραγούδι εσύ
 κορμί εγώ, ψυχή εσύ και όλα γίναν ΕΝΑ
 δύο κορμιά μες τη βροχή που όλο τραγούδια φτιάχνουν
 ενώ οι ψιχάλες πέφτουνε πάνω στα πρόσωπά τους
 για τη γλυκιά αγάπη τους μιλούν τα σωθικά τους
 κάπου χαμένοι στη βροχή, κάπου βαθιά στις σκέψεις

κι εμείς οι δυο πάλι μαζί, να προχωράμε απόψε
στις συνοικίες του όνειρου που την καρδιά κλειδώσαν
μ' εμάς μπορούνε μάτια μου, πάλι να ξεκλειδώσουν
αν αφευθούμε ανέστεγα μες της βροχής τις στάλες
και με το μέλι της βροχής να γίνουμε ψιχάλες
που αντάμα πλάι στον Έρωτα θα τραγουδάνε απόψε..

“τα μάτια σου ντροπή μπορούν να νιώσουν μόνο
αν τα κομμάτια ενωθούν μέσα σ' αυτό το πάζλ
στιχάκια για τον Έρωτα που πλάγιασε στο στρώμα
και πόσο λίγα μοιάζουνε μπρος το δικό σου είναι...”

.....

(το ποίημα έχει γραφεί με τη βοήθεια της Μαρίας Κλ. στις 06/02/2011)

Το θύμα

Καθρέπτη, καθρεπτάκι μου πότε ήμουν πιο ωραίος;
υπήρξα και πιο γελαστό παιδί, γεμάτο αγάπη
ποιος ήμουν και που πήγαινα, τώρα που να σου λέω;
ποιος είμαι και που πάω, δε θυμάμαι, που να ξέρω!

το μόνο που ζητούσα σ' όλη μου τη ζωή
να μην γευτώ το ολότελα, το τίποτα, το “φταιώ”
να μην υπάρξω θύμα της για μια μπουκιά ψωμί
να έχω στην αγκάλη μου λατρεία για προσκεφάλι
να γεύομαι τα κάλλη της και τη χαρά μαζί
στα πόδια της ν' απλώνω ό,τι μου 'δωκε η πλάση..

γι' αυτό κι απογοητεύτηκα πολύ !

και δεξ με πως κατάντησα, σαν άρρωστο σπουργίτι
που πέταγε αμέριμνο ζητώντας συνταγή
να πάρει λίγο δύναμη απ' τους χυμούς, τα πάθη
το έτερόν του ήμισυ νομίζοντας θα βρει
κι αφού συμφωνηθήκανε τα πάντα για ν' αρχίσουν
κουμπάροι μπήκαν τα πουλιά και ο παπάς, γιατί
παρήγγειλαν τα στέφανα από χρυσό κριάρι
ξεχείλισε κι η μαγιονέζα απ' το ψωμί..

"quelle dommage"

αλλάξανε τα πάντα, εν μια ριπή ασύμφορου και υπέρμετρου αστιγματισμού
εντός ενός καυγά γεμάτου με υπερφίαλη ζάλη..
και χύθηκε ολωσδιόλου το κρασί !

ο ίλιγγος κατάφερε να γίνει η αφορμή
να διαλυθούν τα όνειρα και οι φιλοδοξίες
ενός (μοναδικού) κορμιού που σχίστηκε στα δυο εν μια νυκτί

και μένω εδώ καθρέπτη μου ν' αναπολώ τις δόξες
που χάριζα απλόχερα - τι ηλίθιος! - στη στιγμή
τα πάντα μου, το είναι μου, τα συναισθήματά μου
τα πρότυπά μου, τα φιλιά, τα λόγια μου χαλούσα
τις ώρες και τις μέρες μου ασκόπως σπαταλούσα
αφού κατατροπώθηκαν με φόρα και πυγμή
πατήθηκαν, διαλύθηκαν και γίναν η αφορμή
να κλείσει η "ενδιάμεση η πόρτα"..

και παραδόξως, πως πληγώθηκε η καρδιά μου και πονάει τόσο πολύ;!

κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει απλώς αν ζούσα
ή αν στου άλλου κόσμου τα στενά ακροβατούσα
αν έτρωγα, μην έρεψα, μην είχα ανάγκη κάτι
γυρνώντας με συνήθειες κακές, σαν τον σακάτη
μ' ένα μπουκάλι βότκα κι ένα στριφτό τσιγάρο
μα ετούτο τον καπνό ... άλλο δε τον φουμάρω!
μου γκρέμισε αναίσθητα και το στερνό σκαλί μου
και πλέον δε χωράει η λογική μου..

"..και φοβάμαι πως μόνο αυτή η λέξη
θα 'ναι ο σύντροφός μου στη ζωή.
-τίποτα-
και ας λένε πως η μοίρα είναι στα χέρια μας.." *

να μη μιλήσω δε για εκείνο τον Τρωικό πόλεμο που δέχτηκα
κι όλοι σα να 'χανε από παλιά κάτι μαζί μου, με χτυπούσαν
που ενώ εγώ - ο ηλίθιος - στα μάτια σου κολλούσα
νομίζοντας πως πέταγα σε άγνωστο πλανήτη..
- που να 'ξερα πως φτιάχνεστε απ' το ίδιο το καλούπι; -
μα φάνηκε πόσο έμοιασα σ' αλήτη..

δεν είναι και του χαρακτήρος μου ετούτη η γρίπη
που πιάνει όλα τ' αρσενικά να κουβαλούν στειλιάρι
το θηλυκό να κυνηγούν όσο το έχουν άχτι
πιστεύοντας πως λέρωσε την αντρική τιμή!

τα αισθήματα να δώσουμε, βιαστείτε, ξεπουλήστε !
να δώσουμε και το κορμί μας, μη μας πουν μαλάκες

να δώσουμε τη δόλια μας αξία αμανάτι
για προίκα ό,τι περισσεύει για το γαμιστρώνα
ό,τι αρπάξει ο κώλος μας κι ο πούτσος μας κι αντίο
σε κάποιο ταπεινό και έρημο μπουρδελοξενοδοχείο !

στην τελική θα ζεις καλύτερα, σκοτούρες σα δεν έχεις
και το κεφάλι σου ήσυχο να μη σε ξεπουλήσουν
τουλάχιστον τα αισθήματα θα τα κρατάς δικά σου
και τη φτωχή καρδιά κανείς δε θα πληγώσει
- αφού την ξεπουλήσανε φτηνά τόσοι και τόσοι -
με ευκολία πρόδωσαν τις δόλιες τις αρχές σου
σεμνά και ταπεινά, άντε και ...χέστους !

.....

(* στίχος από το ποίημα "Ο κόσμος σήμερα" της theRunawayDreamer23)

Delete

Δεν μπορώ να το τιθασεύσω αλλά ούτε και να το νικήσω
Δεν μπορώ καν να το πολεμήσω
Αυτό το τέρας που λέγεται σκέψη κι ολοένα έρχεται εκεί που κάθομαι ήρεμος και
τριγυρνάει γύρω-γύρω μέσα στους διαδρόμους του μυαλού μου
Τί είναι λοιπόν;
Μία κόλαση. Ένας παράδεισος;
Μία πύρινη λαίλαπα. Ένα σανατόριο. Ένα κολαστήριο συναισθημάτων. Ένας ποιητικός
αναβρασμός. Μία καταιγίδα από μνήμες;
Ένα πικραμένο τώρα είναι κι ένα αβέβαιο αύριο
Ένα λυπημένο σήμερα είναι κι ένα ξεχασμένο χθες
Κι εκεί που λέω να λησμονήσω το μολύβι μου κρυμμένο στη μολυβοθήκη ξεχύνεται
λυσσασμένο το συναίσθημα
Μ' έχει πνίξει
Μ' έχει ζώσει συναισθήματα
Μ' έχουν πλακώσει τα όνειρα που έκανα
Ρωτάνε πότε θα τα κάνω πραγματικότητα
Τί με κοιτάτε ρε!
Εγώ που κλαίω τώρα, δικά μου παιδιά είναι, εγώ τα γένησα
Εγώ τα βάπτισα και τα φανέρωσα
Εγώ τα 'βγαλα στο συνειδητό
Εγώ τα ταξινόμησα
Εγώ που κλαίω τώρα θέλω να πάρω ένα πιστόλι να τα σκοτώσω ένα-ένα
Θέλω με όλη μου τη δύναμη να πατήσω το delete να τα λιώσω

Εγώ που βασανίζομαι τώρα θέλω να σβήσω μαζί μ' εκείνα και μένα
 Να τελειώσω όπως υπήρξα. Απ' το ελάχιστο τίποτα
 Να γίνω σκόνη που θα με πατάτε με τα παπούτσια σας και θα κολλάω στις σόλες σας κι από
 κάτω να ταξιδεύω
 Εγώ που κλαίω τώρα. Εγώ μου έφταιξα
 Τί με κοιτάτε ρε σεις!
 Δεν έχετε ξαναδεί άνθρωπο που θέλει να διαγράψει το παρελθόν του;
 Που θέλει να λιώσει αυτόν τον καταραμένο εγκέφαλό του που μοιάζει μ' έντερα και γεννά
 τα πιο απίθανα πράγματα
 Τη φαντασία...

Του Βασιλιά ο Γιος

Εκκίνησε μικρός και γίνηκε ο μεγάλος
 σα μίκρυνε τα δύσκολα και τα 'καμε αστεία
 κοιτάτε ορμή! του βασιλιά ο γιος
 στο χρήμα λέει όχι, στην αγάπη δίνει αξία

και μια και δυο και δεκαδυό, τον βάλαμε για αρχηγό
 περπάταγε και κάλπαζε, τον κόσμο όλο άλλαζε
 και μια και δυο και δεκατρείς, ποια αγάπη πρίγκιπα να βρεις;
 κορίτσι ένα αγάπησες και την καρδιά του ράγισες

συνάντησε στα πέρατα, του κόσμου όλα τα τέρατα
 με δυο σπαθιά, μ' ένα λοστό και μ' ένα ρόδο φυλαχτό
 ξεσπάθωσε τα τέρατα, που διέταζαν αγέρωχα
 με δυο σπαθιά, μ' ένα λοστό, τον πήραν όλοι για τρελό

και μια και δυο και δεκαδυό, τον βάλαμε για αρχηγό
 περπάταγε και κάλπαζε, τον κόσμο όλο άλλαζε
 και μια και δυο και δεκατρείς, ποια αγάπη πρίγκιπα να βρεις;
 κορίτσι ένα αγάπησες και την καρδιά του ράγισες

εκκίνησε μικρός και γίνηκε ένας άλλος
 τη δόλια αγαπημένη του, δεν πρόλαβε να σώσει
 κοιτάτε οργή! του βασιλιά ο γιος
 στο χρήμα λέει όχι, στην αγάπη όση-όση

και μια και δυο και δεκαδυό, απέμεινε έρμο κι ορφανό
 κι ας σκότωσε τα τέρατα, στου κόσμου όλου τα πέρατα
 και μια και δυο και δεκατρείς, αν τύχει φίλε να τον δεις
 μην πεις τι κάνει η αγάπη του, παρηγοριά στο δάκρυ του.

“Οι μνήμες είναι υπολείμματα δακρύων” (Κινέζικη παροιμία)

23 Ιουνίου 2007, σελήνη 30 ημερών

Πιάνω τον εαυτό μου ακόμα και τώρα να μονολογεί και να τραγουδάει. Δε σ' έχω ξεχάσει. Είναι οι μνήμες μιας δυνατής αγάπης που αποδυναμώθηκε και καταδικάστηκε πριν καν να δικαστεί. Ποτέ δεν δικαιώθηκε. Πότε-πότε σαν αναλαμπές, στοιβαγμένες ανάκατα στο νου, ξεπετάγονται στα μάτια που δακρύζουν και κλαίνε απαρηγόρητα. Αστράφτει. Φοβάμαι. Φοβάμαι μόνος. Κράτα με στην αγκαλιά σου, να μην κρυώνω απ' τ' αγιάζι. Μη μιλάς. Άκου. Αστράφτει, χωρίς ν' αστράφτουν τα μάτια σου. Που είσαι; Μίλα μου. Πες ένα γράμμα, το πιο όμορφο. Φώναξε. Μίλα μ' ένα ηχηρό Άλφα ή ρώτα με, μ' ένα Έψιλον. Πες μια λέξη, την πιο ωραία. Κι ας λείπεις. Δε θα μιλήσω. Θα μιλάει η σιωπή μου. Θα λέει τα πάντα. Θα σε κοιτάω ν' αστράφτεις. Τη στέκα στα μαλλιά σου, που 'ναι γιομάτη διαμάντια. Πού είσαι διαμάντι μου; Δεν άλλαξα. Γέρασα. Μεγάλωσαν τα νύχια μου. Αγριέψαν τα μαλλιά μου. Ασπρίσανε τα γένια μου. Καμπούριασα. Πίνω την τελευταία γουλιά απ' την Ursus, να θυμάμαι τα χείλη σου. Κεράσια. Με μέθαιναν, κεράσια κι αμβροσία, έναν Αύγουστο. Μαζεύαμε κεράσια απ' τις κερασιές με τα πανέρια σου. Που κρύβεις τα πανέρια σου; Παρ' τα να μαζέψουμε τα τελευταία απ' το δρόμο. Ρώγες που κύλισαν στον κατήφορο, την ώρα που ανηφορίζαμε. Μάτια που σφράγισαν τις παραισθήσεις. Χείλη που πάγωσαν το χρόνο. Λέξεις που σκότωσαν το συναίσθημα. Χέρια π' ανάστησαν την αγάπη. Μίλα. Φοβάμαι μακριά σου. Τρέμω στην απουσία σου. Λυγίζω στη ματιά σου. Φοβάμαι. Κρυώνω. Τ' αστέρια σου κόκκινα. Τα ρόδα μαβιά. Αστράφτει. Ζωγραφίζω καράβια να πλέουν στις θάλασσες. Κολασμένες σπηλιές, χρωματίζω γαλάζιες. Κυματίζουν τα μαλλιά σου, αέρινα. Πάρε με στην αγκαλιά σου. Ντάντεψέ με σα μωρό που το πληγώσανε οι μάγισσες. Και πες του: Θα 'ρθουνε νεράιδες να το γιάνουν. Θα το χάψει. Θα το φάει. Θα το καταπιεί. Αλήθεια. Αλήθεια λέω. Άκου. Αστράφτει!

Τελειώσαμε μαζί

Τελειώσαμε μαζί
από την πρώτη τρυφερή σταγόνα ως την τελευταία
- να μην περάσει απ' το μυαλό σου, σε ικετεύω
να ρωτήσεις το γιατί -

έτσι .. γιατί έτυχε
γιατί τυχαίνουν όλα στη ζωή, της μοίρας τα παιχνίδια
προειδο-ποίηση, μικρό σημάδι, μια λευκή κηλίδα
εν' άσπρο πέταλο τριαντάφυλλου, ένα σύγνεφο

πιο πίσω μια παλιά αγάπη, που μαθαίνει να υπάρχει
πιο πίσω ένα τρυφερό φιλί στο βάθος των σαρκίων της
μια αγκαλιά που φυλακίζεται ανάμεσα σε άλλες αγκαλιές
με τα φιλιά να διαμοιράζονται σε άλλο σώμα

μηδέ αν υπάρχουν, μηδέ αν υπάρχω, δε μας ρωτάει κανείς
ουδείς από τους χίλιους δεκατρείς φονιάδες των ορμών
των σκιρτημάτων του έρωτα που μου έλεγες πως ένιωσες
από την πρώτη τρυφερή σταγόνα

έτσι πεθαίνει άλλωστε κι ένα πουλί σαν έρθει η ώρα
έτσι πεθαίνει σβήνοντας, η αγάπη στον καιρό
γραπτό του πεπρωμένου τ' άστρα να 'ναι στάχτη
τ' αποκαΐδια του έρωτα σε μαύρο σκηνικό

- αυτό μας έμεινε στην πρώτη πάλλευκη απαλή σταγόνα
κάτι για να 'χουμε να λέμε στα εγγόνια, αντί για παραμύθια –

Επιθυμία

Παράλογη μικρή μου επιθυμία
λαχτάρησα ψυχή για ένα βράδυ
το ξέρω, μένω μόνος στο σκοτάδι - έτσι πρέπει
μονάχος μια ζωή να σε γυρεύω, επιθυμία!

τις φλέβες μου να κόβω μία-μία
τριγύρω απ' τα μακριά μαλλιά, μαύρα κοράκια να πετούν
να σχίζουμε τις σάρκες μου επάνω στο σταυρό

τα βλέπεις τα καρφιά; - πού να τα δεις απ' τη σκουριά;
τα έτρωγε το ψέμα, σα σαράκι
πεθύμησα γλυκό πιοτό απ' τα χείλη σου, βραδάκι
ποιο βλέμμα να 'χει μείνει γι' άλλη αγάπη;

τη βλέπεις τη φωτιά;
μου καίει τα σωθικά, μες το λαιμό φαρμάκι
λυπάμαι, μα δε ζήτησα πολλά

μου ζήτησαν οι άλλοι και τους έδιωξα
δεν άλλαξα καμιά απ' τις συγνώμες
τους έγγραψα βαθιά, στα πιο απόκρυφα σημεία
και χάιδευα όσο έλειπες τα τρία: λαχτάρα-απωθημένο-επιθυμία

φλεγόμενος στις σκέψεις απ' τα πορφυρά φιλιά
το πάθος να 'χει μοιάσει μ' αμαρτία
τώρα θα πεις: είμαι χυδαίος - γίνομαι πρόστυχος

κοιτάζω να περνά καλά ο εχθρός μου
για πρότυπο έχω βάλει τον Χριστό
το εγώ, ίσως εμένα κι ο εαυτός μου
με φτύνει στον καθρέπτη τούτο εδώ

κι αν όσα είπα δείχνουνε παράλογα
παράλογη μικρή μου επιθυμία
για εκείνα που μας σταύρωσαν, 'μολόγησε
ποιος φέρει την ευθύνη στην πικρία;

♥ Σ' αγαπώ ♥

Ανοίγω παράθυρο στη νέα αγάπη
κι αυτή η αγάπη είναι διπρόσωπη
αίμα, νερό, δάκρυ, αγκάθι
θάλασσα, πίκρα, χαρά και καημός

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;
σ' όλα τ' αστέρια, η καρδιά να πατήσει γερά
κι αγκαλιά με φιλιά, να σταθεί και να κλάψει

τί μου 'χεις στάξει; τί μου 'χεις στάξει;
στάλες που γίνονται άμμος, αστρόσκονη, χώμα, κραυγή
θησαυρό να σκορπίζουν στην πλάση

φύκια στολίδια, το χρώμα ν' αλλάζουν
τα μάτια να παίρνουνε, το πορφυρό
και στα παλάτια, που 'χεις σχεδιάσει
τα ροδοπέταλα στήνουν χορό

αυτή η αγάπη είναι διπρόσωπη
χάδι σαν άμμος και σκέψη τρεχάτη
λόγια που ζήλεψαν και τα ρολόγια
κι έμεινε ο χρόνος σε μας τους δυο

έλα Μαρία, κερνώ αμαρτία, ζητώ μουσική
από τα δάχτυλα π' όταν φιλώ
κύματα σβήνουνε, το στεναγμό

έλα Μαρία, κόψε στα τρία, τις νότες που σέρνονται
όσο δειλιάζω σε πλησιάζω, πάνω στους ώμους καράβια μετρώ
στρώνω χαλί την καρδιά να περάσουν πολλά "σ' αγαπώ"

'κείνα που σ' έφεραν, κι είμαι θυσία
λάβα καυτή και φωτιά, αμαρτία τρελή
φέτος τα όνειρα, που 'χα για εικόνισμα
χύνονται πάνω, στ' ασημένιο κορμί

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;
δώρο στα βλέφαρα του έρωτα η πράξη
κι είμαστε ήρωες ενός θεάτρου
που στη μαρκίζα ψηλά αναβοσβήνει "απόψε η αρχή".

Αφιερωμένο (2^η γραφή του "Σ' αγαπώ")

Μαράζωσε το κόκκινο τριαντάφυλλο, Μαρία
στο τραπεζάκι πάνω, όπως τ' αφήσαμε
κι όσο εμείς γλυκό φιλί ανταλλάσσαμε, ζήλεψε

γεμίσαμε δροσιά τον ήλιο κι όλα τ' αστέρια ανάψαμε
τώρα που φέγγει η αγάπη μας, πιο δυνατή απ' τον ήλιο
τί βλέπεις Μαρία;

"αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθιάς
αρκεί να μ' αγαπάς"

ήταν στα χείλη στολισμένη η αγάπη
κι απ' το ποτήρι έσταζε ροδόσταμο κι αστρόνερο
ήταν κρυμμένο το φεγγάρι απ' την καρδιά μας
και η πνοή μου βάλσαμο, στα κουρασμένα μάτια του

εμείς κινήσαμε, λουλούδι μου
για ένα ταξίδι πιο μακρύ από τ' αστέρια
εσύ τριαντάφυλλο γαλάζιο
κι εγώ ένα κόκκινο ηλιοτρόπιο να σε φωτίζει

κι έχει το χρώμα γαλανό, με πιτσιλιές πινέλου η οροφή του
και δε μας νοιάζει πιότερο, παρά στον έρωτά μας
να 'χει δροσιά το πρωινό που θα ξυπνούμε
χαράματα να σμίγουμε στο ΕΝΑ τη μαγεία

κι έχει το χρώμα καστανό, στα μάτια και στα χείλη
που όταν ματώσουν γίνονται τριαντάφυλλα στο πάθος
και δε μας μέλλει η ζωή, αν γίνει μερτικό τους
παρά μονάχα το κορμί να μαρτυράει "Μαρία"

" αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς "

μου λείπεις, όσο περνούν τα δευτερόλεπτα
μακριά μου
σα να μου κόβεται η μιλιά
κι ο χτύπος της καρδιάς, να σταματάει

σα να μου κόβουν τ' οξυγόνο π' αναπνέω
να με γεμίζουν άρωμα οι σκέψεις
το άρωμα π' αφήνει το κορμί σου
στις παλάμες μου

μη φοβηθείς!
απλά σ' ερωτεύτηκα αστραπιαία, γι' αυτό που ήσουν
σ' αγάπησα παντοτινά, γι' αυτό που έμαθα ότι είσαι

κι όταν μου ψέλλισες την αλήθεια, απ' τα χείλη σου
απλά κατέβασα το βλέμμα και σε φίλησα
κλειδώνοντας την ψυχή σου, μέσα στην αγκαλιά μου

και ζήλευε το κόκκινο τριαντάφυλλο τον έρωτα
που έσταζε η δροσιά απ' το φιλί μας
στο ίδιο το ποτήρι που μοιράσαμε

σήμερα είπαμε για όρκους κι υποσχέσεις αμέτρητες
κι εσύ ζωγράφισες τον κήπο στο παλάτι μας
ύστερα δώσαμε το πρώτο μας φιλί

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;
δώρο στα βλέφαρα του έρωτα η πράξη
κι είμαστε ήρωες ενός θεάτρου
που στη μαρκίζα ψηλά αναβοσβήνει "απόψε η αρχή"

γι' αυτό
να το θυμάσαι
πως προσδοκώ ατέρμονα
πιστά, την παρουσία σου

"σε φιλώ γιατί, είναι Κυριακή
κι η χαρά μεγάλη, στου γιαλού τα κάλλη
σ' αγαπώ γιατί, είναι μια γιορτή
κι ειμ' ένα ποτάμι, που ξοπίσω πάλι
δε θα ξαναρθεί "

ντύσου καλά
μη μου πουντιάσεις απ' τ' αγιάζι
έχει παλιόκαιρο και βρέχει στη γιορτή μας
σαν το φαντάρο θα σου στέλνω τα φιλιά μου
και σα ναυτάκι που τον πλάκωσε το κύμα

τώρα, η επαφή ζυγιάζεται απ' τις λέξεις σου
κι από τα γράμματα, φαρμάκι χύνεται στο στόμα
μα τώρα πια, σε αγαπώ περισσότερο απ' το σήμερα
κι από το τώρα κόβω αγάπη, να τη δώσω στο παρόν

δε φταίω εγώ, μήτε κι εσύ καρδιά μου φταις
εσύ ερωτά μου, να κοιτάξεις την αλήθεια
όπου κι αν κρύβεται, στα τόσα παραμύθια
κι όπου το ψέμα συναντάς, θα το νικώ

γίνηκε ολόγιομη, του φεγγαριού η αγάπη μας
κι όλες τις νύχτες, που σ' αγκάλιαζα
τρομάζαν οι εφιάλτες

γι' αυτό σου λέω, έλα
πάμε να προλάβουμε το τρένο
που περνάει έξω απ' την πόρτα μας
πάμε να πιάσουμε την τελευταία ηλιαχτίδα
που σφηνώθηκε στους βρόγχους του φωταγωγού

*“ σε φιλώ γιατί, είναι Κυριακή
κι η χαρά μεγάλη, στου γιαλού τα κάλλη
σ’ αγαπώ γιατί, είναι μια γιορτή
κι ειμ’ ένα ποτάμι, που ξοπίσω πάλι
δε θα ξαναρθεί ”*

*πού να ‘βρω τώρα αντοχή να πνίξω τον καημό;
μακριά από σένα, ένας άνθρωπος μισός
μισός ανδρείκελο, μισός φλεγόμενο πουλί
που προσδοκά να σώσει τα φτερά του*

*σκισμένα γράμματα, κομμάτια φυλαγμένα
απ’ της χαράς που νιώσαμε, την τελευταία λέξη*

*ίσως γιατί το γλήγορο της ώρας, πέρασε
όπως θα πέρναγε ένα τρένο απ’ το κατώφλι σου
δίχως ποτέ να σταματήσει, να σε πάρει*

*και δε σε πήρα, ούτε σε γνώρισα
ούτε ξαπόστασα, μήτε περίμενα
πως θα ‘ταν έτσι η πρώτη αρχή στην κατηφόρα*

*άρα, φτάσαμε εδώ που τα πουλιά αργοπατούνε
που αργοπεθαίνουν τα λουλούδια
εδώ που φτάσαμε, ειν’ το τέρμα*

*κι άλλος πια δρόμος, να βρεθούμε
δε χαράχτηκε*

*“ αν μ’ αγαπάς, θα ‘ρθεις
θα ‘ρθεις αν μ’ αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ’ ακολουθάς
αρκεί να μ’ αγαπάς ”*

Ήρθε η Άνοιξη

Να μη μιλήσω απόψε για το θάνατο
για τη ζωή να πω, ν' αλλάξει η μέρα
- μη σας κουράζω για τ' αθάνατο νερό
που πίνει ο χάρος για να ζήσει

μήτε για τις ψυχές, τις άφθαρτες
που τρέχουνε γυμνές στην ανθρωπότητα

εμείς αγάπη μου, ούτε μι' αχτίδα μίσους
μήτε μια κίτρινη του ήλιου, γελασμένη πως θα ζήσει
σε μια νυχτιά, θα δεις, θα την αλλάξει
είτε ο θάνατος, είτε ο έρωτας που πέταξε
είτε ο έρωτας που γίνηκε αθάνατος στην πτήση

σήμερα πέταξε μπροστά μου ένα χελιδόνι
που 'χε τυλίξει όλο το θάνατο στην πλάτη
- μαύρη μαυρίλα, πίσσα και σκοτάδι -
ούτε η αγάπη, αγάπη μου, να το κρατήσει
μη σιγολιώνει κάθε μέρα όπως περνάει

πρέπει να σχίσω τα βουνά, τα υψώματα
ν' ανοίξω σήραγγες στον Άδη
πρέπει να τρέξω, σχίζοντας τις θάλασσες
να βρω στα μάτια σου τη χάρη

να πάρω χρώμα απ' το δικό σου το σημάδι
που 'ναι ντυμένο το κορμί και οι αξίες σου

όσο μακριά είναι τα σύννεφα για να πετάξω
τόσο μακριά θέλω από 'δω, αγάπη μου να φτάσω
πιο μακριά κι από τα σίδερα που φυλακίζεις την καρδιά σου

μα ήρθε η Άνοιξη, ζωή μου, ήρθε
κι αυτή την Άνοιξη δε θέλω να τη χάσω.

Θέλημα Καρδιάς

Περιφέρομαι σαν άγνωστος στρατιώτης, σ' έναν κόσμο που τον έπλασε ο Θεός
 μα στην πλάση να μην βρίσκεται Θεός;
 να με πάρει από το χέρι να μου δείξει την οδό, να με βγάλει απ' τ' αδιέξοδο που σφήνωσα.
 - ποιος θα βρει της ευτυχίας τον σκοπό; -
 μέσα κι έξω ανθρωπάκια, φίλοι - εχθροί, χαμογελάκια, πονηρά γλυκά λογάκια, ερωτόλογα
 στους τοίχους. μέσα εγώ. Στη σκοπιά φυλακισμένος, μόνος, έρμος, πεταγμένος, ένας
 άγνωστος στρατιώτης μες το πλήθος, που κραυγάζει "σε μισώ"
 να μ' αλλάξετε ποτέ δε θα μπορέσετε. ν' αποτρέψετε χειρότερα, μπορείτε.
 Δέστε ζόρικο σχοινί και ψηλά στη φυλακή, κάποιος να 'ρθει να κλωστήσει την καρέκλα
 - η ζωή είναι μια τρέλα και ο θάνατος ευχή, θέλει θάρρος για ν' αφήσεις τη ζωή -
 Τί άλλο πια να πω για μένα; είναι χλιοειπωμένα, τα 'ταν άλλοι σε μια μέρα, μα στο τέλος
 κρεμαστήκαν ζωντανοί. Άλλος πήρε δηλητήριο να περάσει καθαρτήριο και στην κόλαση σαν
 πήγε να εκτελέσει την ποινή, είδε είμαστε ούλοι κι ούλοι, ίσοι κι όμοιοι, αφέντες - δούλοι
 κι οι αυτόχειρες παρθένοι στο σκαμνί
 - τούτη γη που την πατούμε, όλοι μέσα θε' να μπορούμε, ε! ας φύγουμε όπως θέλουμε εμείς -
 ας την πλάσουμε μια νύχτα πριν ν' ανοίξουμε τα μάτια, έτσι όπως τα παλάτια που
 γκρεμίζονται με μιας, λες και είναι τα όνειρά μας που χαράζανε το θέλημα καρδιάς
 λένε αυτό ελευθερία ή τ' ανθρώπου απλά δειλία; ν' αποτρέπει τα συμβάντα τα
 μελλούμενα. Γιατί πιο απαίσια γεύση έχει η μνήμη που ΘΑ έρθει, όταν σμίξουνε στα μάτια
 μας τα επόμενα
 - όσα δε θα τ' ανεχτούμε, τόσα θα 'ρθουν που θα πούμε
 "φτάνει, ως εδώ ήταν όλα αυτά που ανεχτήκαμε" -
 τώρα πρέπει να σας βρίσω για να σας καληνυχτίσω, τόσο όμορφα που έντυσα τη νύχτα σας.
 φέρτε κάδους και κουβάδες, τρέχει αίμα στις καινούργιες χαραμάδες.
 Κοκκίνισαν τ' αστέρια και θλιμμένο το φεγγάρι, κατεβάζει τη στερνή γουλιά υδράργυρο
 χαιρετώ ΣΑΣ ποιητές μου, λέγοντας δυο συλλαβές μου - ΓΑ.ΜΩ' - και οδεύω προς την έξοδο
 που εφηύρα. Μη με κλάψετε ποτέ, βρίστε, βρίσε αδερφέ
 "βρε έναν πούστη και ανώμαλο που ήβρα...."

Μ' έλιωσες

Ζήτησες να σου γράψω ένα ποίημα
μα δεν ξέρω να γράφω ποιήματα, μιλάω αλήθειες
κι όλα αυτά που έγραφα κι έγραφα κι έγραφα
τα 'κλεισα σ' ένα τσουβάλι και έγραψα απ' έξω
"στην αγάπη, όταν έρθει, να τα βρει όπως τ' άφησα"

ντυμένη στα ροζ, ντυμένος στα ροζ, σε περίμενα
μαζί θα διαβάσουμε τα μαθήματα, να περάσουμε την τάξη
"Βασικές αρχές μιας ερωτικής αρμονικής συμβίωσης"
"Πίστη και λατρεία στη ζωή ενός άντρα και μιας γυναίκας"
"Στοιχεία ερωτικών απωθημένων σε μια σεξουαλική σχέση"

μ' έλιωσες απ' την πρώτη σου λέξη
σαν παγωτό ξυλάκι με άρωμα τριαντάφυλλο
σ' ένα παγκάκι της Άνοιξης, το ζεστό Φλεβάρη
δείξε μου τί φοράς κάτω απ' το κορμί σου
τις νύχτες που κυλάνε τα δάκρυα στα χείλη σου

άσε με ν' ακουμπήσω τα χέρια
να γιατρέψω τους αλλεπάλληλους οργανισμούς σου
τώρα που η ζωή μας ανήκει, κορίτσι της Άνοιξης
τώρα που παίρνουν φωτιά, τα όνειρα της ευτυχίας

κι όλα αυτά που έγραφα κι έγραφα κι έγραφα
παρ' τα, δικά σου είναι, στα χαρίζω με την αγάπη μου
για να μάθεις τί κρύβει το πρόσωπό μου
όταν με φιλάς στα μάτια.

Τη γλώσσα, ποιητές!

Τραγούδια μάθαμε, στο στόμα να τα λέμε
που άλλα υμνούν τους έρωτες κι άλλα το μισεμό μας
με μελωδίες πένθιμες, μέσα στις εκκλησιές

τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να 'χουμε να τρώμε
ποιήματα, που να μιλούν για έρωτες κι άλλοτε για τις θύμησες

αφού πνευματική τροφή δε βρήκαμε κρυμμένη στα ντουλάπια
μήτε και το ψωμί να ψήνεται, στα φώτα της σελήνης

εμείς, στο στρογγυλό τραπέζι μας, βρήκαμε τον Μπωντλαίρ
για κολατσιό στο λιόγερμα, τρώγαμε τον Ελύτη
στις σκάλες π' ανεβαίναμε, του Κάλβου τις Ωδές

τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να μιλά η εκδίκηση
για να μιλούν οι λέξεις που κολλούσανε στο στόμα
όταν εκφράζαμε του κόσμου τις πληγές

αφού σημαίες και πανό, στα χέρια δεν υψώσαμε
μήτε στους δρόμους μαζωχτήκαμε να κάνουμε ειρήνη

εμείς, το δίκιο λέγαμε, του εργάτη τις ουλές
κι αυτοί μας καταχώνιασαν στον πάτο της ευθύνης

τραγούδια μάθαμε, στο στόμα να τα λέμε
που άλλα υμνούν τους έρωτες κι άλλα το μισεμό μας
με μελωδίες πένθιμες, μέσα στις εκκλησιές.

Γλυκοτριανταφυλλένια μου

Μικρούλα μου, γλυκούλα μου, γλυκοτριανταφυλλένια μου
τί σου 'μελλε να πάθεις;
σα κεραυνός σε χτύπησε του αγοριού σου ο χάρτης
που άλλα αυτός σχεδίαζε κι εσύ άλλα ποθούσες
μα κατευθείαν στα βαθιά πάντοτε κολυμπούσες

εσύ τα χέρια σου άνοιγες, χελιδονιού φτερούγες
και χώραγαν στην αγκαλιά του φεγγαριού σου οι μούσες
ποιήματα όλο έγγραφες για τη μεγάλη αγάπη
που τώρα την προσπέρασες, την άφησες κι εχάθη

σου λείψαν τα ρακόμελα, σου λείψαν οι παρέες
τα νυχτοπερπατήματα κι οι γόβες οι ωραίες
προτίμησες τα λούσα σου, τα χτένια, τα στολίδια.
Χαιρέτα τήν λοιπόν τήν Άλεξάνδρεια! Δέν τήν είδα!

μικρούλα μου κι αθώα μου, γλυκό μου αηδονάκι
περ νάς καλύτερα κάτω απ' το σεντονάκι
τώρα κοιμάσαι πι' όμορφα χωρίς τ' άλλο μισό σου
που μέτραγες στα χέρια σου το σώμα το αγνό του;

μικρούλα μου κι αθώα μου, σήκω απ' το κρεβάτι
είσαι μικρή να σέ πονούν, για να πονάς με κάτι
θα έπρεπε να ένιωθες τρελά ευτυχισμένη
για ψάξε λίγο μέσα σου, πού είσαι μπερδεμένη;

λυπάται αν σε πίκρανε και σου ζητά συγγνώμη
είναι Χριστούγεννα μωλέ, έλα, άλλαξε γνώμη
δώσε το χέρι σου λιγάκι, έ! να τα βρείτε
και σα νεράιδες της αυγής ν' αγαπηθείτε.

Το ασθενοφόρο

Περνάει το ασθενοφόρο

ουι-ουι-ουι-ουι-ουι-ουι

στους δρόμους ξεχύνεται η σκόνη

καλύπτει τα πατώματα, τα στρώματα
τα μοβ παραθυρόφυλλα, τα χρώματα, τ' αρώματα
γλυκά φιλιά κι ονόματα, παγκάκια, δέντρα και αυλές
τις ροζ μικρές τριανταφυλλιές

εμπρός - εμπρός, περνάει ο στρατός
ανοίξτε τα ωδεία σας και προς ολοταχώς
εμπρός - εμπρός, ο μαστροπός καιρός
ανοίξτε τα βιβλία σας να δούμε άσπρο φως

πού χύθηκε η αγάπη μας, πού χύθηκε;
στην άσφαλτο τρακάρισε και λύθηκε
χειρόφρενο δε βρήκανε να βάλουν στις ορμές
και χύθηκε η σκόνη σε σεντόνια με καρδιές

στα μάτια μας η πι' όμορφη, η πιο αγαπημένη
νωρίς - νωρίς ξεκίνησε να φύγει για δουλειές
τον κόσμο όπου γύριζε την πέρναγαν για ξένη
κι επέστρεψε στον τόπο της μ' ακράτητες ορμές

στους δρόμους ξεχύνεται η σκόνη
καλύπτει τα πατώματα, τα στρώματα
τα μοβ παραθυρόφυλλα, τα χρώματα, τ' αρώματα
γλυκά φιλιά κι ονόματα, παγκάκια, δέντρα και αυλές
τις ροζ μικρές τριανταφυλλιές

στους δρόμους όποιος περπατεί, σκατά και λάσπες θα πατεί
κι η φλόγα πάει απ' το κερί, στον τοίχο πάει να δικαστεί
και μια και δυο οπλίσατε, τον κόσμο όλο γ@μήσ@τε

εμπρός - εμπρός, περνάει ο στρατός
ανοίξτε τα ωδεία σας και προς ολοταχώς
εμπρός - εμπρός, ο μαστροπός καιρός
ανοίξτε τα βιβλία σας να δούμε άσπρο φως.

Πατρίδα

Είναι Σαββάτο, ξημερώνει Κυριακή
- η Κυριακή είναι γιορτή για τους βαθιά ερωτευμένους -
εμείς τη ζήσαμε μια ημέρα σαν αυτή
και τα όνειρά μας βάλαμε στις στάχτες να καούνε

ξέρεις, εσήμερα δεν κατοικεί η αγάπη μέσα μου
ετούτη η ώρα που μιλώ, μόνο γιορτή δεν είναι
όλοι οι μήνες πέρασαν
και μια καινούργια αγκαλιά αποζητούνε

η φλόγα μου έσβησε, τα μάτια μου κλειστά
κι ούτε ζητώ να ματαιιδώ τα μάτια σου
ξέρω δεν άλλαξαν, θα 'ναι το ίδιο καστανά
δυο περιστέρια καφετιά που πέταξαν
και φτερουγίζουν σ' άλλη χώρα
η αγάπη έσβησε όπως σβήνει μια φωτιά
πάει καιρός που μες τα χέρια σου μεγάλωνα

κι αν μου 'χει μείνει λίγη ακόμα φτωχική αγάπη
είναι για εκείνο το λουλούδι που αφήσαμε
να μαραθεί στο τραπεζάκι, απ' τα φιλιά

όχι, δε στέρεψε το δάκρυ ακόμα, όχι
για τα φιλιά σου κλαίω
για τα μάτια σου που χάθηκαν
εγώ τ' αγάπησα μεγάλα, γελαστά
κι ας κλείσαν
εγώ αγάπησα και των χειλιών σου το φιλί
κι η αγκαλιά σου η ζεστή, πού να 'ναι τώρα;

πάει καιρός που έφυγε η ζωή
εγώ σημαία διάλεξα την πιο ερωτική
ο καπετάνιος της καρδιάς σου, η τρικυμία

ξέρω, δε μ' αγάπησες μ' αυτή την τόση αγάπη
που ξεκινούσε ένα ταξίδι απ' το Βορρά
κι έφτανε μέχρι τη Χαλκίδα

μα η αγκαλιά και το φιλί σου, έλεγαν
πως βρήκα πρώτη και μοναδική Πατρίδα, την Ελπίδα
κι είναι Σαββάτο, ξημερώνει Κυριακή
έχουν ανθίσει τα τριαντάφυλλα στον κήπο
μ' αυτό που ακόμα δεν επρόλαβε ν' ανθίσει

μην περιμένεις, πέθανε και δε θ' αναστηθεί

*πάει καιρός που έφυγε η ζωή
και στου κεριού τη φλόγα, σβήστηκε η πορεία
τώρα μι' ανάμνηση μας μένει και μια προσμονή
πως ο καθένας μας, θα ξαναβρεί Πατρίδα.*

Μελαγχολία

*Τί να 'χω πάντα έψαχνα, το νόημα να βρω
να σκίσω της ζωής μου τα βιβλία
σελίδες να γεμίσω με φιλί και 'σ' αγαπώ'
να σβήσω όλες τις έγνοιες με τη μία*

*αντί γι' αυτό παρέμεινα, στο σπίτι ορφανός
παρέα με μια κούτα από τσιγάρα
τα σπύρτα, ο αναπτήρας μου και μέσα λίγο φως
να νιώθω απ' τη ζωή πως κάτι πήρα*

*τριάντα είναι τα χρόνια μου κι ακόμα μοναχός
από έρωτα, αγάπη κι ευτυχία
συγνώμη αν σας πλήγωσα και που έγινα κακός
- μα φταίει της ζωής μου η ανία -*

*μια μέρα τ' αποφάσισα, να πάω σε γιατρό
του είπα ό,τι περνώ και νιώθω θύμα
ησύχασε αγόρι μου, υπάρχει γιατρικό
μα πάσχεις από μια μελαγχολία.*

Το φεγγάρι που κρύφτηκε στα σύννεφα

Ήταν στα χείλη στολισμένη η αγάπη
κι απ' το ποτήρι έσταζε ροδόσταμο κι αστρόνερο
ήταν κρυμμένο το φεγγάρι απ' την καρδιά μας
και η πνοή μου βάλσαμο, στα κουρασμένα μάτια του

κι η πρώτη λέξη "έρωτας"
ακούστηκε δειλά να βγαίνει απ' τα χείλη
κι ούτε σταγόνα δάκρυ να μη στάζει
μονάχα κίτρινη να βάφεται η πλάση απ' τη σελήνη

είδες; είδες πως ό,τι κι αν το λέω το πιστεύω;
αλήθεια είναι, σε λατρεύω
γιατί τα χείλη όταν σμίξαμε και διώξαμε τη νύχτα
ως τα πουλιά κελάδησαν, στερνή Ανατολή

και τώρα μένει να λατρέψουμε το Σύμπαν
- σαν ενωμένο ΕΝΑ, το μοναδικό κορμί -
κι όλα τα σύγνεφα να διώξουμε απ' τη μέρα
την ευτυχία να κολλήσουμε στο άπειρο

ήρθε η ώρα να κυλιστούμε στην αμαρτία, μη φοβηθείς
απλά θα βουτήξουμε, μέσα στη σοκολάτα

θα κολυπήσουμε στα λασπόνερα της αγάπης μας
γιατί μέσα τους κρύβεται η ευτυχία
σκουρόχρωμη, αδιαφανής σαν τον έρωτα

κι έπειτα θα καθαρίσω το κορμί σου
από κάθε ίχνος μικρόκοκκου, ντροπής ή απορίας
με τα φιλιά μου, απ' τον πυθμένα σου ως την κορφή

θα ευλογήσω τα μάτια σου, όσο θα με λατρεύουν
όπως μ' αγάπησαν, την πρώτη φορά που με κοίταξαν
κι όπως τα φίλησα, την πρώτη φορά που τα βρήκα

θα χαϊδεύω τα χέρια σου, όσο με χαϊδεύουν
κι όσο θα ζω, θα σ' αγαπώ περισσότερο απ' το σήμερα
γιατί το αύριο το χτίσαμε, πιο κόκκινο απ' το τώρα

απλά σ' ερωτεύτηκα αστραπιαία, γι' αυτό που ήσουν
σ' αγάπησα παντοτινά, γι' αυτό που έμαθα ότι είσαι
κι όταν μου ψέλλισες την αλήθεια, απ' τα χείλη σου
απλά κατέβασα το βλέμμα και σε φίλησα
κλειδώνοντας την ψυχή σου, μέσα στην αγκαλιά μου.

Εσύ επιλέγεις

Εγώ ταξινομώ. Εσύ ταχυδρομείς. Εγώ ταχυδρόμος. Εσύ παραλήπτης. Εγώ πομπός. Εσύ αποδέκτης. Εγώ αγαπώ. Εσύ απορρίπτεις. Εγώ λατρεύω. Εσύ καταρρίπτεις. Εγώ εργάζομαι. Εσύ εργάζεσαι. Αυτός εργάζεται. Εγώ σε φιλώ. Εσύ με προσέχεις. Εγώ χαιρετώ. Εσύ αποφεύγεις. Εγώ έρχομαι. Εσύ φεύγεις. Εγώ αρχίζω. Εσύ τελειώνεις. Εγώ караδοκώ. Εσύ αλητεύεις. Εγώ σε κοιτώ. Εσύ ταξιδεύεις. Αυτός σε κοιτά. Εκείνοι σε θέλουν. Εγώ σε ποθώ. Εσύ επιλέγεις. Εσύ επιλέγεις. Εσύ επιλέγεις.....

Ημερία

*Άκου! χτυπά η καρδιά
βαρούν τα σήμαντρα
βόμβοι αλλάζουν ολοένα*

*ζουν απ' τον έρωτα
τα συναισθήματα
και τα γρανάζια βάφτηκαν
στο χρώμα πορφυρά*

*με το χρυσάφι, τα μαλλιά
ν' απλώνουν τη χρυσόσκονη*

*φωτιά δεν πόθησε
το στόμα να γευτεί, μόνο φιλί
λόγια, τα λόγια ζήλεψαν*

*κι εγώ τρεμάμενος
τα χείλη σφράγισα
λίγο να ζήσω απ' τη στιγμή
να πάρω ένα φιλί*

*μήπως να είναι η αφορμή
ν' αρπάξω το κορμί*

*μια ηλιαχτίδα φέγγιζε
την πλάση γύρω σου
και ξαφνικά οι λεπτοδείχτες
στέρησαν τη μέρα*

τις ικεσίες και τις λέξεις μέτρησες
και τον αγέρα
που σιγοκλαίει μέσα μας, η αμαρτία

έτσι το βλέμμα έγλυφε
τις σπίθες των ματιών

ξανθή παντιέρα
ασπρόμαυρη
γαλήνια η φωνή σου

πριν να γυρίσει η μέρα
να μας βρει αντάμα.

Πιο κάτω δεν έχει

Πιο κάτω δεν έχει
πιο κάτω ειν' η Κόλαση
ένα λεπτό πριν την αστραπή
κι όπως με γλύφει ο κεραυνός στα δέκα μέτρα
και το καμιόνι τρέχει με διακόσια στην Εθνική
κάτω απ' τη θάλασσα είναι η Άβυσσος
κάτω απ' την Άβυσσο πάτο δεν έχει
Εσύ γυναίκα
ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα πού να το βρεις;
Το παρασύνθημα είναι η τρομπέτα σου
και για μπουρδέλο η μοναξιά σου
κι είναι πουτάνα κακιά που ποθεί τα φιλιά σου
Πιο κάτω δεν έχει
στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ την ίδια τη ζωή κατάπια
η νύχτα γέννησε τη μοναξιά
μα η μοναξιά είναι πουτάνα
παίρνει στα πόδια της ανάμεσα όλα τ' αγόρια αντάμα
όσους μονάχοι απομένουν και περιμένουν καρτερικά
Έρημη χώρα η Ελλάδα κι η μαλακία ανθίζει
και να σκεφτείς ένα λεπτό πριν την Ανατολή
όλο το Σύμπαν πλημμυρίζει
Πιο κάτω δεν έχει
δε με φοβίζει ο θάνατος
τρέμω της ύπαρξής μου την αθωότητα, μητέρα
και πως θα φτάσω τον Παράδεισο παρθένος

Παίρνει τ' αγόρια το καράβι
 και τα κορίτσια σβήνουν στα λιμάνια
 έρημη χώρα η Ελλάδα
 καρκίνος πέφτει στα χωράφια και καρπίζει
 κάτω απ' τον πάτο του κρασιού οι λογοτέχνες
 στήνουν χορό οι ξεχασμένοι ποιητές
 τούτοι δε λείπουνε ποτέ
 ήπιαν τ' αθάνατο νερό και δε τους πιάνει το φαρμάκι
 ούτε η σφαίρα, ούτε η αρρώστια δε τους πιάνει
 γεννάνε λέξεις που δε γέννησε η γλώσσα
 Τα βογγητά ζηλεύω και τους ψίθυρους
 ερωτικές κραυγές την ώρα που πηδιέσαι
 στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ τη γλύτωσα απ' το θάνατο
 στημένος πίσω απ' τον τοίχο να σ' ακούω
 Πήραν φωτιά τα τούβλα στο χαμόσπιτο
 και τα ντουβάρια μαύρισαν τον ήλιο
 στη νύχτα έμαθε η μοναξιά να παίζει
 έννοια δεν έχει για τα πλοία αν θα γυρίσουν πίσω
 Γλύτωσα τέσσερις το θάνατο
 παραμιλώ παραπατάω
 μα το λιμάνι του έρωτα δε φτάνω
 κι απ' του κρασιού τη ζάλη έπιασα πάτο
 πιο κάτω δεν έχει
 πιο κάτω ειν' η Κόλαση.

Το κορίτσι με τις κόκκινες μπαλαρίνες

*Ήταν ένα ζεστό μεσημέρι, που περίμενα για την απάντηση
 εσύ με προσπέρασες, έτσι αγχωμένη, αλαφιασμένη
 - κάθισες δίπλα μου -*

*με κοίταζες, σε κοίταγα, κοιταχτήκαμε αστραπιαία
 ύστερα το βλέμμα στράφηκε στις κόκκινες μπαλαρίνες
 πόσα χιλιόμετρα να 'χουν διασχίσει, πριν από μένα;
 κι άξαφνα ο ήχος του τηλεφώνου
 και μια πόρτα ν' ανοίγει*

*ο ένας έβγαινε, ο άλλος έμπαινε
 κόσμος μπαινόβγαινε ολοένα
 έπειτα στάθηκα όρθιος να σ' αποχαιρετήσω*

με κοιτάζεις, σε κοιτάγα
κοιταζόμασταν με τα μάτια καρφωμένα, στο σήμερα

μέτραγα τα βλέμματα, ένα-ένα
μέτρησα έντεκα αιώνια δευτερόλεπτα
αγκιστρωμένα στο τώρα

- κι έκλεισα με βία την πόρτα ξοπίσω μου -

Τίποτα

Τίποτα, δε θα πω άλλο τίποτα
θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τα φάω με μιας, όπως ήπια την πίκρα
σε ποτήρι ψηλό χωρίς πάγο και ζάχαρη
όπως ήπια φαρμάκι που σε κάνει να σκέφτεσαι
τις στιγμές της ζωής, σαν ταινία που φεύγει
καρτ-ποστάλ σε περίπτερο, σε κιόσκι, για πούλημα
απλωμένες εικόνες, σε σχοινιά να στεγνώσουν
τίποτα! θα βογκήξω, και θ' αφήσω δυο δάκρυα να στάξουνε
απ' τα μάτια, αντί να μιλήσω
για να νιώσω από κάτι κλαμένος
τί γιορτάζουμε απόψε;
στη γιορτή του εργάτη, λειτούργημα κάνω
τα παλιά μου παιχνίδια, από κούτες παλιές
μ' αναμνήσεις ξεθάβω
το κουκλάκι το πάνινο, έχει μείνει στον πάτο
ξεσκισμένο, ακούνητο, σαν τον ψόφιο μου γάτο
έχει ζώσει τ' αρχίδια, το σπέρμα το κόκκινο
που όταν χύνεται φτιάχνει τη σημαία της Μόσχας
ζωγραφίζει καράβια και κόκκινες θάλασσες
θα ανοίξω το στόμα, και χραπ, θα τις φάω
και το βράδυ αργά, στις πουτάνες θα πάω
με κοντάρι στα χέρια, την παντιέρα ξανά
απ' την αρχή να κεντήσω
τίποτα δε θα πω, θα γελάσω
κι όπως έκλαψα για όλα, τα μίση που πήρα
να σκύβω και να λέω ευχαριστώ που σας γνώρισα
έτσι μου τα 'μαθε τα γράμματα η δασκάλα
πως υπάρχουν γιορτές, ανεπίσημες κι ένδοξες
κι άλλες επίσημες, που δοξάζουν τη Χώρα

τίποτα! δε θα πω άλλο τίποτα
 θα ανοίξω τη σάρκα, να κόψω μια φλέβα
 όποια βρω και μου κάτσει, θα το ρίξω στην τρέλα
 μα ούτε λέξη, η γλώσσα, θα τολμήσει να πει
 θα ανοίξω το στόμα, και χραπ...

Στάξε μολύβι

Στάξε μολύβι, απόψε στάξε στο χαρτί μου
 λέξεις να φτιάξει, της ψυχής η προσευχή
 λέξεις, εικόνες, σκόρπιοι Χειμώνες η αφορμή
 για Καλοκαίρια που μεθούν απ' τη ζωή μου

παντού τα χρώματα χυμένα ένα-γύρο
 σ' ένα μικρό, της ερημιάς το σκαλοπάτι
 μόνοι βαδίζουν της φυλής μας οι Ινδιάνοι
 άποικοι ξένοι που προσήλθαν στη γιορτή

στάξε φωνή, στάξε ένα σύμφωνο μ' ορμή
 σσσσσσσσσσ

βάλε το δάχτυλο στο στόμα και τη μύτη
 και μια μπαλίτσα από χιόνι, θα γενεί

βάλε το δάχτυλο πιο κάτω από το μάτι
 για να γεμίσει η παλάμη σου, στοργή
 να σε χαϊδεύει, όπως κυλάει το 'να δάκρυ
 κι από το τζάμι των φακών σου, ν' απλωθεί
 μες το κρανίο να σε σκίζει σαν αγκάθι
 έτσι 'ναι μάτια μου της μνήμης η πληγή

για την ψυχή, δεν έχω λόγο να μιλήσω
 μα το τραγούδι θα γυρίσει στην αρχή
 ένα και δυο, τα όνειρά μου θα διαλύσω
 για να τα κλείσω σ' ένα μπολ, σε φυλακή

χλωμούς παπάδες, θα 'χω έξω να ευλογάνε
και με τα γένια τους ν' αγιάζουν το κρασί
φωτιά θα ρίξω στο ποτήρι, να μεθάνε
με δεσμοφύλακα τον Τζακ, τον διαιτητή

φρρρρρρρρρρρρ

έτσι 'ναι μάτια μου οι καημοί, σε μαρτυράνε
και το χαμόγελο πεθαίνει σα σκυλί
με ένα βόλι, στο κεφάλι το χτυπάνε
τρυπά τα δόντια και του φτάνει στην ψυχή

εκεί κοιμάται των αϊτών η περηφάνια
φωλιάζει μέσα στον ανθό των μπουμπουκιών
χλωμιάζει όπως τα σθησμένα πυροφάνια
των παιδικότατων ονείρων των νεκρών

στάξε μολύβι, απόψε στάξε στο χαρτί μου
λέξεις να φτιάξει, της ψυχής η προσευχή
βουβές εικόνες και της Άνοιξης η ορμή
να παρασέρνει το κορμί και τη ζωή μου.

Είχες στα μάτια μια μελαγχολία

Είχες στα μάτια μια μελαγχολία
κι έγραφε, έγραφε στα χείλη η μπογιά
λέξεις, εικόνες, μνήμες κι αμαρτία
έμοιαζε σύννεφο, νιφάδα του χιονιά

έγραφε πέφτοντας το δάκρυ, κιμωλία
σκούρα τελεία σε λευκή νερομπογιά
έσπαζε κάτω από τα βλέφαρα στα τρία
κι άνθιζε Άνοιξη, σ' ονείρου τα κλαδιά

βαρύς Χειμώνας σ' είχε πάρει από το χέρι
και σε είχε βάλει σε μπουντρούμι φυλακής
μόλις εκπλήρωσες της πίκρας το νυχτέρι
κανείς τα μάτια σου δε σκέφτηκε, κανείς!

στερνά θυμήθηκες πως πρέπει να πεθάνεις
να επιστρέψεις κάποια ημέρα, νικητής
κι όλα τα λάθη της ζωής να επαναλάβεις
κανείς δε σ' άφησε να ξαναγεννηθείς

είχες στο βλέμμα μια μελαγχολία
κι έσταζε, έσταζε η πίκρα στα χαρτιά
γίνηκε λέξεις που τις γράφεις με μανία
κι ύστερα τα 'σκισες, σα χάρτινα πανιά

έγραφε πέφτοντας το δάκρυ, κιμωλία
σκούρα τελεία σε λευκή νερομπογιά
έσπαζε κάτω από τα βλέφαρα στα τρία
κι άνθιζε Άνοιξη, σ' ονείρου τα κλαδιά.

♂ Το φιλαράκι ♀

Τα μάτια, μου κάψανε τα δάχτυλα απ' τα δάκρυα
κι η νικοτίνη μου έκλεψε τις μέρες
βαραίνει όπως βαδίζει το σώμα μου
στα τεθλασμένα μονοπάτια της ανάμνησης

να ζήσεις τη ζωή σου κοριτσάκι
η αγάπη ποτέ δε μας χαρίστηκε
κι αν κάποιος νοιάστηκε για μας ήταν τ' αγέρι
όπως τρεμόσβηνε στα φύλλα της ιτιάς
και θρόιζαν τα πέταλα ολοένα
στα μαυρισμένα τριαντάφυλλα που σβήνανε

κανείς δεν ήρθε απόψε κοριτσάκι
να θυμηθεί αν ζούμε ή αν χαθήκαμε
στης λίμνης τα νερά το φιλαράκι
οδεύει στον γκρεμό, έρωτα ανίκητε

οι σκέψεις κολυμπούν απόψε μόνες
ζωή και μοναξιά φάγανε κι ήπιανε
να ζήσεις τη ζωή σου κοριτσάκι
η αγάπη ποτέ δε μας χαρίστηκε

γεμίζουν με ουσίες των ματιών οι σάκοι
με κόπους μιας ζωής που τη θυσίασες.

Η ζωή ξεκινά από τα παραμύθια

Μεγάλωσα απότομα
πέφτοντας από τα σύννεφα
στα πιο σκληρά χώματα της αλήθειας

άλλοτε αγνάντευα τον έναστρο ουρανό
κι άλλοτε ταξίδευα
μέσα στ' ασπρισμένα σύγνεφα

η ζωή εκεί, ξεκινούσε από τα παραμύθια
ερχόντουσαν οι νεράιδες τ' απογεύματα
και πλάνευαν τη φαντασία, με το ραβδί τους

στεκόμουν ώρες στα κάτασπρα σεντόνια
πάνω στα γέλια της ευτυχίας
μα η χαρά της αγαλλίασης με συνεπήρε

ύστερα ήρθε εκείνη η νυχτερίδα
εξόριστη απ' τον αστρόκοσμο, παγιδευμένη
ανάμεσα στο ψέμα και την αλήθεια

‘είμαι νεράιδα’ μου είπε
‘αλλά κι εσύ μεγάλωσες απότομα’
- την ακολούθησα -

βρέθηκα ξαπλωμένος στο χώμα
πεσμένος μπρούμυτα, ανάμεσα στα πόδια της
κι αγνάντευα τα караβάνια της Σταδίου

‘πάρε με’ της είπα
‘αυτός ο κόσμος δε γεννήθηκε για μένα’
ύστερα σήκωσε τα πόδια κι έφυγε

‘πάρε με μαζί σου’
‘κι έλα να πετάξουμε πίσω στ' αστέρια’
- μα γύρισα μόνος -

η νεράιδα χάθηκε άξαφνα
ανάμεσα στα πρώτο φέγγισμα του δειλινού
και τη φασαρία των αυτοκινήτων

ανέβηκα στο πάλλευκο σπίτι μου
να βρω την υγεία μου
πλημμυρισμένος από τα ψέματα.

Στην προηγούμενη ζωή

Στην προηγούμενη ζωή, ένα σκουλήκι
όπως σερνόταν για σφαγή και στα λασπόνερα
της μάχης, κολυμπούσε

έδινε πάντα μίαν ευχή
να 'ρθει μια μέρα, που θα λιώσει σαν κερί
καθώς του κόσμου την ασχήμια, κουβαλούσε

τη μέρα εκείνη
π' όλο έβρεχε, έβρεχε
κι ο καιρός περνούσε
η μυρτιά πενθούσε
κι η αγάπη στέρευε

γιατί στο πρώτο το σκαλί, το σάπιο μήλο
που 'χε βάψει απ' την αρχή, τα πολύχρωμα φτερά
των αγγέλων, τα κορίτσια

έγινε ανθρώπων προσευχή
κι έχει απομείνει ένα στίγμα, από αίμα θαλασσί
με του έρωτα τα βέλη, στις αγάπης τα καπρίτσια

τη μέρα εκείνη
π' όλο έβρεχε, έβρεχε
κι ο καιρός περνούσε
η μυρτιά πενθούσε
κι η αγάπη στέρευε...

Συνθέτω μαγεία

Απόψε συνθέτω μαγεία
στα όνειρα δίνω ουσία, φαιά
στα όνειρα, τα μάτια τα θεία

στα χέρια που τόσο με κράτησαν
στα νύχια που χρόνια με μάτωναν
σε στόμα γιομάτο χημεία

απόψε κρατώ τη μαγεία
σε δική μου μικρή ιστορία
παραμύθι παλιό, σα γλυκιά αμαρτία

τιμόνι της Άνοιξης, πάθος
με γιάτρεψες, μ' έμαθες
με γέμισες χρόνια εμπειρία

στους ήχους που βρήκα στο δρόμο
στα φύλλα ενός δέντρου που μάτωνα
στων ρόδων το μίσχο, η αγάπη λατρεία

να κόβεται τώρα στα τρία
στα πέντε, στα δέκα κομμάτια
στα χίλια διακόσια είκοσι τρία (1223!)

σου φωνάζω ακόμα. Μ' ακούς;
μουσική που με πλάνεψες
τραγούδια φεγγάρια, ρυθμών απαρτία

δυο νότες, πεντάγραμμα
ένα, δυο, τρία
οι νότες
οι νότες
οι νότες στρατιώτες

ντιν-νταν, ντιν-ντον
ντιν-νταν, ντιν-ντον
Μαρία...;

Στ' αγέρι που τ' άστρα μετράει
τ' αέρι, τα χέρια σηκώνει, πετάει
φυσάει βοριάς, ξεφουσκώνει, φυσάει

μικρό μου σπουργίτι σε παίρνει

σε παίρνει η Άνοιξη, φεύγει και πάει
και πάει μακριά κι όλο φεύγει, πετάει

σε παίρνει μαζί του τ' αγιάζι
το σάπιο παράθυρο μπάζει
σου φωνάζω ακόμα. Μ' ακούς;

κρυώνω απόψε, παγώνουν τα δάκρυα
κρύσταλλοι, στάλες, δροσιά, υγρασία
ένα, δυο, τρία
οι νότες
οι νότες
οι νότες στρατιώτες

ντιν-νταν, ντιν-ντον
ντιν-νταν, ντιν-ντον

αιώνες προσμένω για να 'ρθεις
τις λάμπες τα βράδια ν' ανάψεις
καντήλια, κεριά και λαμπάδες να κάψεις

στο χρώμα, στο χρώμα
της θάλασσας τ' άσβεστο
γαλάζιο, απέραντο, αιώνιο χρώμα

απόψε συνθέτω μαγεία
γυναίκα, κυρία, μικρή μου Κυρία
δυο νότες, πεντάγραμμα
ένα, δυο, τρία
οι νότες
οι νότες
οι νότες στρατιώτες...

Βερονίκη, Βερονίκη

Αφιέρωση θα κάνω, για τα μάτια που δεν πιάνω
για τα χείλη που δε βρίσκω. Κοίτα! έβγαλα και δίσκο
γράφω ένα τραγουδάκι, σ' ένα ωραίο κοριτσάκι
που ποτέ δε θ' αποκτήσω στο κορμί του ν' ακουμπήσω

ξέρεις, παίζω και στο πιάνο. Μια σε βρίσκω, μια σε χάνω
κι όταν κάποτε σε φτάσω, θα 'χεις φύγει με τον Τάσο

Βερονίκη, Βερονίκη, δεν πληρώνω άλλο νοίκι
τελικά θα βγω στο δρόμο, να μη νιώθω πλέον μόνο
κι όταν κάποτε με νίκη θα κερδίσω, Βερονίκη
τα λεφτά όλα του τζόκερ θα τα ρίξω σ' ένα πόκερ

ίσως τότε να με θέλεις, μες τις τσέπες για να μπαίνεις
τα λεφτά σε νοιάζουν μόνο. Θηλυκό! δε νιώθεις πόνο
κι έτσι γράφω τραγουδάκια, για τα δυο σου τα ματάκια
γρατζουνάω το μαντολίνο. Μια σε πιάνω, μια σ' αφήνω

Βερονίκη, Βερονίκη, δε θα μείνω πια στο σπίτι
βρήκα κότερο να φύγω, στο χωριό θα πάω για τρύγο
σε μιας πλούσιας τ' αμάξι. Μη με βρέξει, μη με στάξει
το φορτίο της θα γίνω. Βερονίκη μου σ' αφήνω.

Ποτέ πια

Μονάχος μου περίμενα στη στάση
του τρένου, γύρω άδεια η αποβάθρα
και ξάφνου μια κοπέλα πλησιάζει
- τί κάνεις παλικάρη; τί χαμπάρια; -

ρωτούσε μες τα μάτια μου, το βλέμμα
λες κι έψαχνε να βρει τον εαυτό της
του κόσμου είχε έρθει η συντέλεια
τον φίλο είχε χάσει κι άνθρωπό της

λαχτάρησα τα στήθη, τα μαλλιά της
το θείο της κορμί, της τύχης ζάρια
με έρωτα πληγώθηκε η καρδιά της
- ποτέ πια παλικάρη άλλα χάρδια -

κρατούσε το τηλέφωνο στα χέρια
το πέταξε με βία στα δικά μου
ξεκλείδωσε αγόρι μου τ' αστέρια
μα πρώτα απαθανάτησ' τη ματιά μου

τα δάκρυα θολά στα βλέφαρά της
κρυστάλλινα διαμάντια σκορπισμένα
με πείσμα είχε σκοτώσει τα όνειρά της
- ποτέ πια παλικάρι μου άλλο ψέμα -

κι ερχότανε το τρένο κι ολοένα
πλησίαζε στην άδεια αποβάθρα
σφιγμένα τα φιλιά της κερασμένα
μα χάρισε στα χείλη μου δυο άστρα

αμέσως φεύγει τώρα από κοντά μου
την είδα να πετάγεται στις ράγες
- αλίμονο, μα τί έζησες καρδιά μου;
σε σκότωσαν του κόσμου οι φονιάδες; -

Η Άγνωστη

Τα μάτια της δε μ' είδανε ούτε στάλα
κοιτούσε λες, αμήχανα τις θέσεις
γεμάτο το βαγόνι μ' επιβάτες
επόμενος σταθμός, οι έρωτές της

στα μάτια της τα θεία, δυο καθρέπτες
καθρέπτιζαν, τη γλύκα της ψυχής της
τα μαύρα της μαλλιά πλημμυρισμένα
το μαύρο παντελόνι μ' ετικέτες

παντού δεσπόζει απόψε, τ' άρωμά της
ψηλή μου εσύ κορμοστασιά κι αθώα
πιασίματα, γεμάτο το κορμί της
γυναίκα εσύ μου πρόσφερε τα δώρα

Δεν πρόσεξα αν φόραγε τη βέρα
φαινότανε να πνίγει τα φιλιά της
φτιαγμένη στου παράδεισου τη χώρα
και δάγκωνα τα χείλη, στ' άρωμά της

το μόριό μου, σκίρτησε όλο νάζι
Θεά, θα την ανέβαζα σε βάρσο
στης άγνωστης ψυχής της, το λιμάνι
αισθάνθηκα για λίγο ερωτευμένο

μονάχα να ξανάβλεπα τα μάτια
μια στάλα να της μίλαγα στα χείλη
από έρωτος αγκάλη ξεπεσμένος
κι ας μου έγνεφε, αν έχει αλλού καντήλι
κι αν φέγγει, της ψυχής της τ' αγιασμένα

κι απέμεινα μονάχος στο βαγόνι
το τρένο να ουρλιάζει, να χτυπιέται
στις ράγες του πετάχτε με κι εμένα
ανίκανη η καρδιά μου ν' αγαπιέται.

Έι κοπελιά

Κοίταζα την ώρα, προσπερνούσες
σερβίριζες κρασί της ευτυχίας
στα μάτια μου με έρωτα μιλούσες
το βλέμμα μιας αιώνιας προσδοκίας

παράγγειλα ζωή απ' τη ζωή σου
φιλί, πάνω στα χείλη μου να γιάνω
με ρώτησες "τί θέλω παραπάνω"
μια στάλα απ' τα βάθη της ψυχής σου

τί μέρα είναι αυτή που με δικάζει;
το χρόνο σταματά σ' ένα τραπέζι
αφήνει την καρδιά μόνη να παίζει
κομπάρσο σ' ένα βαλς που πλησιάζει

μα στάθηκα στην έξοδο του ονείρου
απόψε που σκορπίζεται η μαγεία
κλειδώνει τα συρτάρια ενός γραφείου
μαζεύει όλα τ' αγκάθια η ευτυχία

τα μάτια, μες τα μάτια μου κολλούσες
και μοίραζες ποτά και ελιξίρια
αγάπη αν ήπια, νιώθω να ρωτούσες
τ' αστέρια, ανεκτίμητα στολίδια

μια νότα να 'χα ακόμα απ' τη φωνή σου
κρυφή, σα φυλακτό για τα ταξίδια
προσκύνησα τα χνάρια της ψυχής σου
πνοές ζωγραφισμένες σε ποτήρια.

Είσαι κοντά μου και μου λείπεις κι είσαι τόσο μακριά

Ήρθαν στιγμές που με ρωτούσες αν υπάρχω
και απορούσες αν ήμουν μία εικόνα ακόμα
λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε
αγκαλιασμένοι σ' ένα μουσκεμένο στρώμα
και με τσιμπούσες με λαχτάρα στο λαιμό
με τα φιλιά να καίνε χρόνια
κλέβοντας μόνο δύο ανάσες τελευταίες από μένα
να τις έχεις να πορεύεσαι

ήρθε η μέρα και ξημέρωσε
μόνο τα δάκρυα μαρτυράνε πως υπήρξες
ήρθες και έφυγες, θαρρώ σε μια νυχτιά
και η ζωή μου στέρεψε
ήρθε η μέρα και ξημέρωσε
μου λείπεις, σ' αγαπώ ακόμα
τί κι αν σ' αισθάνομαι κοντά, τί κι αν τα χείλη σου φιλώ σαν πρώτα;
είσαι κοντά μου και μου λείπεις κι είσαι τόσο μακριά
πάει η εικόνα σου. Ξεθώριασε

τώρα το όνειρο που κάναμε προσπέρασε και τρέχει κάπου μακριά
και δε μπορούμε να το πιάσουμε σαν πρώτα
ξένα καλώδια ανάμεσά μας, μπλέχτηκαν κι ανάβουνε φωτιά
να κάψουν κάθε ανάμνησή μας που τη νιώσαμε
μέσα στο τρένο, έρημοι εμείς, της συμφοράς
λίμνες τα δάκρυα και κοίτα πως παγώσανε στο κρύο
κι αν φταίω που σ' έκλαψα, σε αγαπώ τρελά
μα φεύγει ο έρωτας απ' το λιμάνι της αγάπης μας και σβήνω

μόνο τα δάκρυα μαρτυράνε πως υπήρξες
ήρθες και έφυγες, θαρρώ σε μια νυχτιά
με τα κορμιά μας ξαναμμένα σ' ένα πάθος
και το μυαλό και η καρδιά που έχει μάθει τι στοιχίζει ένα λάθος
μου λείπεις, σ' αγαπώ τρελά
κάποιος χωρίζει και κάποιος αγαπά
κι είναι της μοίρας το γραμμένο, πως το τρένο δε θα φτάσει πουθενά
λιώμα η άγαμή, σ' ένα πάτωμα γερμένη να μετράει τα λεπτά
κι οι νύχτες όλες μαζεμένες μία-μία να γυρεύουνε αντίδοτο στο κλάμα

πως σε φαντάζομαι, τί νιώθω, τί γυρεύω τελικά;
λαθρεπιβάτης σ' ένα όνειρο που τέλειωσε, η αγάπη
και δε γνωρίζουμε ποτέ αν θα γυρίσει τελικά
είσαι κοντά μου και μου λείπεις κι είσαι τόσο μακριά
πάει η εικόνα σου. Ξημέρωσε.

Με το πενάκι

Το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι
και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»

χύνω μελάνι στην πληγή κι όλα τα μίση, προσευχή
αντιδικίες, εκδικήσεις κι άσπρο πάτο

η βότκα διάφανη ψυχή, να στέκει πάντα προσοχή
κι ο στίχος να 'χει απ' τη γεύση του φιλιού σου
κλείνω τα μάτια κι απορώ, πώς τόση αγάπη σου χρωστώ
αφού δεν είμαι ούτε καν το φυλακτό σου

φαντάρος πήγα, στο στρατό, μου μάθαν να 'χω ηθικό
φωνή, ανάστημα, να νιώσω λίγο άντρας
μα πιο αντράκι απ' τα φιλιά, ένιωσα μες την αγκαλιά
που αναζητώ εδώ και μέρες, τη δικιά σου

Θε μου, τί κόλλημα κι αυτό, αρρώστια, αγάπη, ριζικό
μίσος κακό, ανάγκη, αντέχω τα σπαθιά σου
που με χτυπούν, όπως κι εγώ, χτύπησα πάνω στο κορμί
που ερωτεύτηκα και μ' έλιωσε η καρδιά σου

με το πενάκι το μικρό, σου λέω ακόμα σ' αγαπώ
μα δεν αντέχω την τρελή παραξενιά σου
τις νευρικές σου συλλαβές, να κάνεις πάντα αυτό που θες
γι' αυτό μου αρκεί για συντροφιά μόνο η σκιά σου

τα αισθήματα είναι αμοιβαία, άλλα δεν είναι πάντα ωραία
όταν το πείσμα μας κρατά σε αποστάσεις
ο εγωισμός, το τσαγανό, «..μ' ακούς! αυτό που θέλω ΕΓΩ»
αυτό μας χώρισε και κάποιες αντιφάσεις

το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι
και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»

κι αν νιώθεις πι' όμορφα εκεί, πάρε μολύβι και χαρτί
κι έλα ζωγράφισε όλα κείνα που θα χάσεις.

Ανάσες της Δροσιάς

Τι χρώμα μοβ που έχει πάρει ο ουρανός!
λες και αρχίζει πένθιμα του πρωινού η νέα μέρα..

ΚΑΛΗΜΕΡΑ!

Ξημέρωσε.
δεν κελαηδούν πουλιά
και τα λουλούδια στις αυλές κοιμούνται αθώα

σε μια γωνιά κουλουριασμένα δυο σκυλιά
κι απ' τις ανάσες της Δροσιάς πίνουν αιώνες μοναξιάς

σήμερα χάνω ό,τι ποθούσα πιο πολύ
μα πιο πολύ απ' τ' άγγιγμά σου όλη εσένα
έμοιαζες μ' έρωτα και ήτανε γιορτή
σκέψη καμιά να μη γυρνά στα περασμένα

μπλεγμένοι άνθρωποι, μπλεγμένες καταστάσεις
σχέσεις περίπλοκες και στου μυαλού τη ζάλη μπλέκονται οι χορδές μας
κάπου υπάρχουν αραγμένες οι ψυχές μας
και στο μηδέν κάθονται οι σκέψεις και τα πίνουνε

σ' ένα υπόγειο γεμάτο από υποσχέσεις
κι από ενθύμια και τάματα που αργήσανε
κινούνται αθόρυβα οι δείχτες των καιρών
να προμηνύουν ένα ΤΕΛΟΣ που αναπτύσσεται

λίγα λεπτά για μια ατελείωτη αγάπη
αρκούν για τώρα όταν κάποτε δεν έφταναν
εικοσιτέσσερις μονάδες χρονικές για ν' ανταμώσουμε

φαίνεται πως όλα στη ζωή προσωρινά αναπτύσσονται
προσωρινά κινούνται, οδεύουν και ελίσσονται
καθώς περιορισμένα συνεχίζονται και κάποτε πεθαίνουν

και καταλήγουν όπως τόσο απλά, παροδικά αρχίζουν
με τα όνειρα δεμένα μες τη σύντομη ζωή τους!

άραγε ξέρει και κανείς πόσο προσωρινά υπάρχουμε κι εμείς;
κι αν όσα ζήσαμε ή κάναμε ή αφήσαμε ή γράψαμε
ή τραγουδήσαμε στους άλλους
θα τα βρούνε λέτε, προσωρινά αφημένα πάνω στο τζάκι τα Χριστούγεννα
ή θα τα ρίξουν έπειτα στην αναμμένη φλόγα;

και με καημό και μ' ένα πάθος άσβεστο θα τα διαβάσουν όπως πρώτα προσωρινά να θυμηθούν το παρελθόν τους για να κλάψουνε;

Θαυμαστικό!

μεγάλη απορία, παχύ θαυμαστικό

διπλό τεράστιο ξενόφερτο πλατύ ερωτηματικό??

και μες τη μέση μία άνωθεν τελεία να ελπίζει ακόμα

να περιμένει κάποιον σα ζεστή φωτιά, παραμονές Χριστούγεννα στο τζάκι.

Αγάπη

Κάποτε σε μια μικρή και ήσυχη γωνιά της Αθήνας

σε μια έρημη και απομακρυσμένη περιοχή

άρχισε να κατασκευάζεται ένα καράβι με το όνομα "Αγάπη".

Φτιαχνόταν κομμάτι-κομμάτι σαν πάζλ

με μεσοδιαστήματα χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς

με μεσοδιαστήματα προχωρημένης κατάθλιψης και δακρύων

από δύο ανθρώπους που είχαν αποφασίσει για το όνομά του από το ξεκίνημα του έργου.

Πορεύονταν μαζί και ήθελαν να ζήσουν για πάντα μαζί

ξυπνούσαν μαζί, έτρωγαν μαζί, κοιμόντουσαν μαζί και κατασκεύαζαν

λίγο-λίγο αυτό το πλοίο για να τους μεταφέρει έξω απ' το γνώριμο

και άσχημο κόσμο τους, στα βάθη του παραμυθιού τους.

Τους βρήκαν θύελλες, καταιγίδες, μπουμπουνητά

αλλά ήταν πάντα αγκαλιασμένοι.

Χώθηκαν στα λασπόνερα της βροχής

λούστηκαν από τη γύρη των πεύκων

μέσα στο χιόνι έφτιαχναν χιονανθρώπους

έπεσαν, χτύπησαν, σηκώθηκαν μαζί

ζέσταιναν ο ένας τα παγωμένα χέρια του άλλου το καταχείμωνο

και το καλοκαίρι έβρισκαν δροσερά μέρη για να γλυτώνουν τον καύσωνα

γεμίζοντας παγάκια το μοναδικό κόκκινο ποτήρι που μοιράζονταν.

Έβαζαν τέρμα τη μουσική στα διαλείμματα

πήγαιναν σε συναυλίες και διασκέδαζαν τον καημό τους

και φώναζαν σε όλους, όσους προσπαθούσαν να τους εμποδίσουν

πως αυτό το καράβι θα πετύχει!

όταν όλοι πίστευαν πως θα βουλιάξει από το πρώτο του ταξίδι.

Μην υπολογίζοντας κανέναν, συνέχισαν τις εργασίες κατασκευής του

ώσπου έφτασε ο περασμένος Αύγουστος να βάλει τέλος σε όλα τους τα σχέδια...

Τα πνεύματα οξύνθηκαν μεταξύ τους
 διαφωνώντας για στοιχειώδη πράγματα που είχαν να κάνουν με την πορεία
 και την ασφάλεια αυτού του καραβιού στο μέλλον
 ενώ στο μακρινό παρελθόν μόνο αυτό δεν τους ένοιαζε.
 Ο ένας εκ των δύο αποστάτησε ξαφνικά από τις εργασίες κατασκευής του.
 Εγκατέλειψε τον άλλο δημιουργό μόνο
 απαιτώντας την ανεξέλεγκτη προσωπική του ελευθερία
 χωρίς να τον ενδιαφέρει πλέον η τύχη του πλοίου της "Αγάπης".
 Ο άλλος νιώθοντας τόσο αδικημένος και προδομένος
 προσπαθούσε ματαίως με χίλιους δυο τρόπους να πείσει
 πως έπρεπε αυτό το καράβι να αποπλεύσει για το παρθενικό του ταξίδι
 μεταφέροντας μέσα του την Αγάπη και την Ελπίδα
 σε άγνωστες και μακρινές θάλασσες, εφόσον ο προορισμός του
 ήταν το μόνο που δεν τους ένοιαζε.
 Έτσι το πλοίο αυτό δεν κατάφερε να ολοκληρωθεί τότε μέχρι σήμερα
 κι έμεινε μισοτελειωμένο στην Αθήνα
 με γραμμένο πάνω του το όνομα "Αγάπη"
 μιας και η καλλιτέχνης που φιλοτέχνησε το όνομά του, τράπηκε σε φυγή.

Τι τραγική ειρωνεία...!

Η δηθενιά του «εγώ» (ή Μαύρη πέτρα)

Φλαμένκο χορεύουνε απόψε οι αναμνήσεις
 πάνω σε αλαφιασμένα σύγνεφα
 φυσάει ακόμα ένα αεράκι δροσερό πάνω στα χείλη μου
 και πάνω στα μαλλιά μου, σα να με χαϊδεύει
 - η τελευταία γεύση του φιλιού που θυμίζει προδοσία -

ως με προδώσανε πολλοί, αιδώς και κάκιστα
 ή άλλοι που χρέζαν δικό μου άνθρωποι, λέει
 η ίδια η ζωή με πρόδωσε γυρνώντας μου τον κόσμο ανάποδα
 και από πίσω να μ'ακολουθούν κάτι βαλίτσες
 ξεχασμένες από κάποια ξενοδοχεία

τιγκάρανε με αναμνήσεις και ερωτικά εφόδια
 που μείνανε κλεισμένα εκεί μέσα να σαπίζουν
 μαζί με κάτι προφυλακτικά και φάρμακα ληγμένα
 το δήθεν, το τυχαίο, οι ελπίδες μου, τα βότσαλα
 βαρύναν απ' του βαρυσήμαντου φευγιού τα άυλα πρωτεία
 - και ουδείς μπορεί στερνά να τις σηκώσει -

κι εμείς που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις
 σ' ανηλεείς καθάρσιους πόθους θέλοντας να πνιγούμε
 αύριο θα μας λυπούνται που αγαπήσαμε
 κι απ' αύριο που θα 'μαστε στο πεζοδρόμιο
 ή μετρώντας τα χιλιόμετρα, στο δρόμο για τα ξένα
 ίσια θα κοιταχτούμε για να συγκρίνουμε τ' αρχίδια μας
 να δούμε ποιος τα κότσια έχει για να πάει πιο πέρα

πέρα απ' τα γνωστά καπιταλιστικά προάστια των Αθηνών
 πιο μακριά απ' την Πεντέλη, τη Δροσιά, τη Νέα Μάκρη
 πιο πάνω κι απ' την Πάρνηθα, το Πόρτο Ράφτη και τη Βάρκιζα
 ακόμα παραπέρα κι απ' το Σούνιο θα μετρηθούμε

ίσως κοντά στη Νέα Κηφισιά να ανταμώσουμε
 και στα πλακόστρωτα στενά του Αμαρουσίου να βρεθούμε
 και κλασικά, βήμα το βήμα, θα μετρήσουμε
 την Τατοΐου πάνω κάτω και πέρα δώθε τη λεωφόρο Κηφισίας
 ώσπου στερνά να ξεχαστούμε...

~~~

συλλέγω τώρα ξεχασμένες αποδείξεις πενιχρής αξίας
 ταυτόχρονα συγγράφω εκ νέου το λιτό βιογραφικό μου
 στο πλάι υπάρχει χώρος για ένα νέο Ευρωπαϊκό δελτίον ταυτότητας
 και για ένα διαβατήριο που θα με πάει στα ξένα

τα λόγια μου ξοδεύτηκαν σε ανούσια και σκάρτα
 μέχρι την τελευταία σταγόνα σάλιου μου στο γράμμα
 βαρύνανε οι πλάτες μου με μπόσικα καλώδια
 για να τραβώ τις ουτοπίες μου και τα όνειρα, συνάμα

σαράντα χρόνια μάζεα λοιπόν, τούτες τις αποδείξεις
 και τώρα που η οργή μου ξεχειλίζει από τα μάτια
 λέω να μην προδώσω τις αρχές που με προδώσανε...

βουτήξαμε σε μια λεκάνη με σκατά και πήξαμε στη μαλακία
 μια βουλιαγμένη πόρτα έχει μείνει να το λέει
 πως μεταφέρονται ακόμα σ' ένα όχημα οι μνήμες
 μια επανάσταση παιδιάστικη κι ένα πτυχίο στον τοίχο
 μια αλησμόνητη χορταστική πίτσα η αγκαλιά μας
 να μαρτυρούν πως ήμασταν κομμάτι από ένα στίχο
 ενός ερωτικού ρεφρέν που γίνηκε τραγούδι

- κι απ' έξω, απ' έξω, μία τεράστια πούτσα
να καρτεράει να μπει στον κώλο μας -
γιατί τα όμορφα, ως όμορφα, κάποτε τελειώνουν

τώρα που θα στερέψουν και τα όνειρα
- γιατί το δάκρυ έχει στερέψει μήνες τώρα -
να δω τι θα' χουμε αμανάτι για να πορευτούμε

δημιουργήσαμε, που λέτε, μια κοινωνία δίχως μητέρα και πατέρα
μονάχοι πορευόμαστε με βάρκα την ελπίδα
το σπίτι μας, πλάι στα παγκάκια που κοιμόμαστε
και κάπου εκεί στο πάρκο, ψάχνουμε για την κρυφή ελπίδα
γράφοντας, παρ' όλα αυτά, ωραία ποιήματα...

κι αφού αγανακτήσαμε και κοιμηθήκαμε στο δρόμο
ξυπνήσαμε χαράματα και μουλιασμένοι από υγρασία
ζέψαμε και τις βαλίτσες μας στον ώμο να τραβάμε
φορτώσαμε και στο ποδήλατο λίγο κουράγιο να υπάρχει
μαλώσαμε και αρπαχτήκαμε πολλάκις σε Ραφήνα και Θησείο
- μπουρδέλο η κατάσταση, μια μπρος, μια πίσω, μια ζέστη και μια κρύο -
προπάντων ο εγωϊσμός και εν μέσω βιαστικών αποφάσεων
για τη μετέπειτα ζωή μας...
φτάσαμε εδώ που καταλήξαμε

ενώ αχνοφαίνεται στο βάθος μια ατέρμονη πικρία
για όλα εκείνα που δεν πρόφτασαν να γίνουν...

κι εμείς που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις
σ' ανηλεείς καθάρσιους πόθους θέλοντας να πνιγούμε
αύριο θα μας λυπούνται που αγαπήσαμε
κι απ' αύριο που θα 'μαστε στο πεζοδρόμιο
ή μετρώντας τα χιλιόμετρα, στο δρόμο για τα ξένα
ίσια θα κοιταχτούμε για να συγκρίνουμε τ' αρχίδια μας
να δούμε ποιος τα κότσια έχει για να πάει πιο πέρα

όσο οι βαλίτσες τούτες θα περιμένουν κάποιον να τις μεταφέρει...

Να φταίω εγώ;

Να φταίω εγώ;
 Κατακριτέο ό,τι αγάπησα
 - μικρή μου ασπίδα -
 που στη διάταξη την γκριζοκίτρινη
 το άνοιγμα ήταν όμοιο με χρυσοσκάλιστη αρμίδα

στο φως των στεριών
 κάπου εκεί θα κολυμπούμε, θα πλανιόμαστε
 εγώ να πλησιάζω τ' αναπόφευκτο
 της φύσης μου σημάδι
 - το καμπανάκι (που κοινώς ο κόσμος λέγει..) -

κι εσύ εκεί, για πάντα εκεί ... Να περιμένεις να καπνίσει το τσουκάλι

σου 'ρχομαι ανυπέρβλητη πυγολαμπίδα μου...
 καταρρέει και το τελευταίο μου δάκρυ
 μιας κι αυτό έμεινε να ανακράζει την ασφυξία της υπομονής μου!

Εδώ πέρα, λούζομαι αβάσταχτες πικρίες
 απορίες που παραμένουν άλυτες
 κι αναπάντητες απ' τον όχλο κι απ' τον οχετό του εξώκοσμου.

Κατακριτέο ό,τι φίλησα
 - μικρή μου περιστέρα -
 μικρό σπουργίτι, άβγαλτο κι αθώο
 που στα χεράκια μου τσιμπολογούσες σπόρους
 και φιστίκια αραχίδες

καιρός ν' ανοίξω τα φτερά μου για να φύγω
 για να προλάβω τα μυριάδες θραύσματα της λησμονιάς
 που καταφθάνουν σφαίρα...

Γιατί με άφησες;
 - πάντα θα το ανακράζω! -
 τσιμπολογώντας τα χαρτάκια σου που μου άφηκες
 με γεύση μεταμέλειας, ουσία εγκατάλειψης κι αυτή που προκαλεί τη στέρηση
 - πως λέγεται να δεις...!; -

.....

(*Αρμίδα : η αστεροειδής που ανακαλύφθηκε το 1903)

Έλλειψη Βαρύτητας

*Η έλλειψη της ανέφικτης πραγματικότητας
όπως η άρνηση του απροσδόκητου, της επιθυμίας
που δεν αποσκοπεί, στην αντικατάσταση της αλήθειας
μα στη διαφορετικότητα, της ανθρώπινης ύπαρξης
και τη μοναδικότητα, μιας γεμάτης συναισθήματα, σκέψης
αυτή είναι ουσιαστικά, η δύναμη που δεσμεύει τα αληθινά
κι όμως ανέλπιστα, κρυμμένα όνειρα, του κάθε προορισμού.
Η απόρριψη της ελευθερίας της σκέψης και συγχρόνως
ο αποπροσανατολισμός, του εσωτερικού ψυχικού κόσμου
επιτυγχάνεται διαμέσου της ανύπαρκτης κοινής γνώμης
της λεγόμενης και ψυχολογίας του πλήθους, νοοτροπίας
σαν εκείνη παρεμποδίζει, την διαύγεια της υπέρβασης
του κάθε υπαρκτού, λογικού συνειρμού του πνεύματος.
Εφόσον κάθε λογικός ειρμός, δεν διαφοροποιούσε
την υποκειμενικότητα του ατόμου, παρά υποκαθιστούσε
την αντικειμενικότητα της αλήθειας, θα στόχευε άμεσα
στην μη ανέλκυση του κρυφού πόθου, κάθε ονείρου
καθώς εκείνος, θα αναπαυόταν επί δεκαετίες, στο μεδούλι
της ανεξαρτησίας και ελευθερίας του πνεύματος.
Ενώ θα έτρεφε, τη γαλήνη της ψυχής, με σπάνιες ορμές
με κίνητρα εξωτερίκευσης της μίας, της μοναδικής
της αναντικατάστατης προσωπικότητας, του ατόμου.
Είθε, η ακούσια πνευματική, η γεμάτη διαύγεια δύναμη
να μην επιτύχει ποτέ τη στέρηση, οποιουδήποτε ονείρου
που βασίζεται σε αθώα, αμόλυντα και απραγματοποίητα
ένστικτα, κάθε λογικού και βαθιά σκεπτόμενου οργανισμού...*

Άνθρωπος στη θάλασσα

Άγχος, ακρίβεια, αποξένωση, πλήξη, βαρεμάρα, επιθυμία, λαχτάρα, προσμονή, φίλεμα, φιλί, λύπη, καημός, πίκρα, δάκρυα, ανασφάλεια, υπερένταση, αρρώστια. SOS. SOS.

Άνθρωπος στη θάλασσα. Άνθρωπος στη θάλασσα. Η πένα είναι η πενία του πνεύματος. Θα προτιμήσω ξανά τον παλιό μου μαύρο μαρκαδόρο. Τούτη που αγόρασα, γράφει χειρότερα κι από φτηνιάρικο μολύβι του supermarket. Εκτός του ότι η γραφή της είναι θολή σα λιμνάζον ύδωρ, παχιά σαν πρασινόμυγα του Αυγούστου, αδιευκρίνιστη, άχαρη, απρόσωπη, χωρίς λογική συνέχεια και γεμάτη ανακολουθίες, χύνει θαμπό μελάνι απ' την αμπούλα και θυμίζει κάτι σε νοτισμένο τζάμι στην καταιγίδα. Ελαφρύ blue, σαν τα γαλανά Ισπανικά μάτια σε μια καταγάλανη παραλία του Ειρηνικού. Σχώρα με. Δε βρήκα μαρκαδόρο που να με εκφράζει για να σου γράψω το τελευταίο γράμμα. Ανυπομονώ να το διαβάσεις. Ν' ανοίξεις το φακελάκι βεβιασμένα, να ρουφήξεις το περιεχόμενο σε κλάσματα του δευτερολέπτου, όπως έκανες και μπροστά μου. Αλήθεια, πως έμαθες να διαβάζεις τόσο γρήγορα και να απαντάς αυτόματα μ' ένα φιλί στο στόμα; Θα μου πεις; Είναι γαλανά τα μάτια του Θεού απόψε και το χρώμα των λέξεών μου το ίδιο γαλάζιο. Δε ζητώ τίποτα περισσότερο σήμερα. Λυπήσου με. Αρκεί μονάχα μια γραμμή του μολυβιού σου, σαν απάντηση. Η ευθεία γραμμή θα σημαίνει πολλά. Η τελεία θα αποκλείει το παραπάνω ενδεχόμενο. Τόσο απλά. Άλλαξα κάποιες από τις συνήθειές μου το τελευταίο διάστημα. Δοκίμασα να απαλλαγώ από εκείνο το μαύρο μαρκαδοράκι που έσταζε κάργα μελάνι, λες και πότιζε με μαυρόχρωμα τα χωράφια. Νιώθω ξένος στον τόπο μου, αλήτης στη γειτονιά μου. Νιώθω παρείσακτος στο σπίτι μου. Είναι γαλάζια τα μάτια του Θεού απόψε και καστανόχρωμα τα δάκρυα. Τα σύννεφα λευκά. Είναι πολύχρωμο το φεγγάρι σήμερα, μάτια μου. Ο ουρανός σου. Ντομάτα, φέτα και ψωμί, ζαμπόν. Αντζούγιες, σέλινο, κρεμμύδι, σκόρδο. Χωρισμένος στα οκτώ. 8. Οκτώ η ώρα λέγαμε στο παρελθόν, να χτίσουμε το μέλλον μας. 8. Οκτώ είμαστε όλοι κι όλοι. Το μόνο που δεν πείραξα, είναι τα καστανά μαλλιά μου. Κι έχουν μακρύνει, χύνονται σα λάβα από ένα ηφαίστειο που βράζει. Οκτώ. Οκτώ ασπρόμαυρα κοκαλάκια για τα μαλλιά έχουν μείνει, να ετοιμάσω τις κοτσίδες μου, να τις τραβήξω. Τι σου 'λεγα; Οκτώ η ώρα θα έρθω να σε βρω. Πέρασαν κι οι πόνοι που με σφάζανε. Και το στομάχι όλο ζητάει περισσότερο φαγητό. Μα δε δοκίμασα ούτε ένα κομματάκι απ' το παστίτσιο. Οκτώ. Οκτώ τσιγάρα μου 'χουν μείνει για το βράδυ. Δεν κάνω δίαιτα στο κάπνισμα. Όλα θα τα πιω. Το τσιγάρο πάντα μου θύμιζε πράγματα και καταστάσεις. Κάθε μάρκα φέρνει στο μυαλό μου περιστατικά, είτε καλά, είτε άσχημα. Θα πεθάνω μια μέρα με το τσιγάρο στα χείλη, γιατί ποτέ δεν άκουγα τις συμβουλές των άλλων και δεσ που κατάντησα. Μόνος, πικραμένος, αποξενωμένος, περήφανος για τις αλήθειες μου, πανευτυχής για τις ιδέες μου, θύμα των αρχών μου, γιατί δεν πρόδωσα τις σκέψεις μου. Κι ήταν οι αλήθειες που στάθηκαν η αφορμή, για να γνωρίσω τον αληθινό χαρακτήρα των υπολοίπων γύρω μου. Σου 'λεγα λοιπόν, για το γαλάζιο της θάλασσας και τ' ουρανού. Για τα μπορντό τριαντάφυλλα, που μαδάνε τα πέταλά τους μόλις τα φορέσεις στο χέρι. Σου 'πα για το κόκκινο του πάθους και του έρωτα; Ούτε λέξη. Πέρασε ο έρωτας, έσθησε το πάθος κι έμεινε μια αλήθεια να θυμίζει την αλήθεια σου. Πιάστηκε το χέρι απ' το γράψιμο. Αλήθεια; Έλα να μου το γιατρέψεις. Με το μασάζ και τη βοήθεια της ομοιοπαθητικής. Έλα να με γιατρέψεις. Μ' ένα φιλί απ' τα χείλη σου, μια φλόγα απ' την πνοή σου. Το χάδι απ' τα χεράκια σου, τ' αχτένιστα μαλλιά. Έλα να με πονέσεις. Χάθηκε σαν τ' αγέρι, πάνω απ' τη θάλασσα του Μαραθώνα, η αγαπημένη. Λίγο πιο πέρα απ' τον Τύμβο. Τα μάτια της δεν είναι γαλανά, μα είναι θάλασσες. Τα χείλη της δεν είναι πορφυρά, μα είναι άσβεστα πάθη. Κοίτα με. Ένα βλέμμα

σου, έτοιμο να με πνίξει στα γαλανά σου κύματα. Καράβι έτοιμο να ναυαγήσω, να τσακιστώ. Φίλα με. Σκαρί δαρμένο απ' τα κύματα, με τους ιστούς σπασμένους και τα πανιά λυτά. SOS. SOS. Άνθρωπος στη Θάλασσα. Άνθρωπος στη θάλασσα των ματιών σου...

Χαλκομανία

Στον τοίχο, υπάρχει πάντα κολλημένο
το πάλλευκο αυτοκόλλητο, που αγόρασα
για παιδική κι έναστρη νύχτα, του καλοκαιριού
σαν έβλεπα τ' αστέρια, να φεγγοβολούν την πλάση
κι η πλάση να 'ναι πάντα γελαστή κι αγέρωχη

κουμπάκια ίδια, ενός θαλασσινού πουκάμισου
κι ενός μικράγουρου τριαντάφυλλου, η γεννομήτρα
- καθώς δυο νεογνοί, σ' ένα μικρό τριφύλλι παίζουνε
δύο πουλιά, 'κει πλάι στο λουλούδι, ανθίζουν
και χάμω τους παραμονεύει ο σκώληκας

τρέχει γοργά, σούρνεται, σπεύδει αλαφιασμένος
μόλις τ' αθώα, των εχθρών τα μάτια, τ' αντικρίζουνε
το 'να τσιμπάει την ουρά του, το προφταίνει
τ' άλλο πατάει στο κεφάλι, αργοπεθαίνει

- να είναι τούτη, η σωτηρία της ψυχής, Μαρία;
κι όμως εμένα, αυτά τα γράμματα μου έμαθαν
κάποιες ξανθές, πολυλογούδες, βυζαρούδες φιλόλογοι
άλλες σεμνές, γεροντοκόρες, ασπρομάλλες
κι άλλες με δέρμα, ντυμένες όλες, ψυχοκόρες

τα πήρα εγώ τα γράμματα, στα γρήγορα
μα κόλλησα στους αριθμούς, στα σύμβολα
και ξέχασα στο χρόνο, ν' αφαιρώ και τους καιρούς
να τρώω, από το κέντρο κάθε μνήμης μου
δημιουργώντας, τις περίτεχνες κουλούρες ιστορίας

στον τοίχο μου με κόλλησαν, βαθμοί π' απόκτησα
κι οι σκέψεις, είτε να μοιάζουν με φεγγάρια
είτε με αρχαία και αστεία, Ινδιάνικη μυθολογία

- μα πλήρωσα λεφτά για να το πάρω
χιλιάδες οβολούς, για να το σύρω σπίτι μου
δυο θάλασσες με δάκρυα, το πίστωσα
κι ο τόκος, τρία ποτάμια από ξυλοδαρμούς
γεμάτα με πολύχρωμα πιράνχας, του Αμαζονίου

σκίσαν τα ρούχα μου, τα παιδικά, οι κροκόδειλοι
κι οι αρκούδες, στήσανε χορό, να με χορέψουν
ορδές θεόρατων θηλέων, τρέχοντας, με ποδοπάτησαν
κι ένας ολάκερος στρατός ανδρών, με ευνουχίσαν

- να 'ναι, το τίμημα της Ανθρωπότητας, Μαρία;
μια θέση κάτω από τη γη, όλοι θα πάρουμε
με χώμα, ρόδινο, φρεσκοσκαμμένο κι άγιο
μια ώρα που εγώ θα το κοιτάζω ανάποδα

εκείνο το αθάνατο, κι ακλόνητο στο χρόνο
γιομάτο από κουλούρες της ζωής, παθήματα
κατάλευκο κι αθώο αυτοκόλλητο, π' αγόρασα.

Δεντράκι Χριστουγέννων

Σχεδόν λοιπόν απόλυτα, ολοκληρωτικά χαμένος
σε 'κείνο το παιχνίδισμα ...

- πως λέγεται να δεις;-
ξενυχτισμένος, δακρυσμένος και πιωμένος

“από αγάπη θα 'ναι” - ίσως πούνε μερικοί -

εγώ θα το αποκαλούσα, εγκατάλειψη ακούσια
και θα το στόλιζα γιρλάντες και κορδέλες
μαυρισμένες απ' τα χρόνια
κι άυλες προτάσεις έρωτος της ουτοπίας

εγώ θα το έκανα δεντράκι Χριστουγέννων
να θυμίζει σ' όσους μείνανε εδώ, τα κίβδηλα όνειρα
και τις απόμακρες ή πιο κρυφές και ακατέργαστες
στα βάθη της ψυχής, αλαζονείες

και η ψυχή, αναζητώντας τη δικαίωση
 - αφού κανείς δε βρέθηκε στ' αληθινά να με "πονέσει" -
 και η ψυχή, αναζητώντας λύτρωση
 κάποια στιγμή απ' το κορμί ετούτο θα ορμήσει να ξεφύγει

να δούμε τότε τί θα βρουν να πουν και με τί λόγια θα το εκφράσουν
 αυτοί οι "όλοι" οι "πολλοί" που "μ' αγαπήσανε"!
 κι αυτοί οι "όλοι" οι "αληθινοί" που "με αφήσανε"

και το κορμί, ενώ θ' αποσυντίθεται σε μία κάσα πολυγωνική
 - ευρύχωρη - άμα θες, μιας και λιγνός! -
 και το κορμί, "από αγάπη θα 'ναι" ίσως πούνε μερικοί
 θα κλάψουν

- αλλά δε θα 'ναι απ' την αγάπη -
 θα 'ναι από πίκρα ή σπαραγμό, θες από πείσμα, ντροπή ή θυμό
 θα 'ναι από άκρατο κλάμα, θες απ' τη δόλια του την περηφάνια
 θες απ' το χέρι που δε βρέθηκε κοντά να το κρατήσει
 ενώ βουτούσε στο κενό

κι εκεί μιλά ... σιωπή
 χάνω εγώ, χάνεις κι εσύ ...
 όλοι χαμένοι είναι σε τούτη τη ζωή!
 αρκεί να γίνει η αρχή ...
 με μιας αλλάζω τον ειρμό.

Με το φως ενός λύχνου

Ο ποιητής ποιεί ήθος, πρωτίστως
 κι έπεται το πάθος
 αγαλλιάζει η ψυχή του με το βάθος...
 και μακραίνει σε απόκοσμους στιχουργικούς διαδρόμους
 που δεν έπλασε ο νους!
 συνήθως ξεμακραίνει
 έχοντας μιαν απορία
 τί στην ουσία είναι
 ετούτη η προσμονή;
 - μην είναι η ανάγκη της έκφρασης, μεγάλη; -
 σίγουρα τον αδίκησαν γι' αυτό και τέτοιο μένος
 σίγουρα τον πλανέψανε κι έμεινε σασιτισμένος
 να ανακράζει δαίμονες κι άλλους Θεούς μ' οργή.

Μαρτύριο

Απέθεσα το άρωμα του ονείρου
εκεί που κατοικεί η ομορφιά σου
στα ύψη, τις κορφές απ' τα μαλλιά σου
στα πόδια σου το ύψιστο μαρτύριο

ο έρωτας λατρεία μου σφαδάζει
με κιάλια την αγάπη όταν κοιτάζει
με άνθη μαστιγώνει το κορμί μου
τρυπάει με τακούνια την ψυχή μου

ο έρωτας καρδιά μου βαλαντώνει
και κλαίει σαν παιδί ορφανεμένο
διαγράφει της ζωής το μονοπάτι
σε στάβλο ζει ως άτι γερασμένο

τί τάχα να' ναι τούτη η αγάπη;
μου λέγανε πως μοιάζει με Αγία
στα πόδια της φοράει την αμαρτία
μα κάθε Χριστιανός την προσκυνάει

ποιος ξέρει να μου πει για την Μαρία
εκείνη την κοπέλα που υποτάσσει;
αμάρτημα θανάσιμο η λαγνεία
προσμένω μιας παλάμης της το χάδι

στα τέσσερα μαζεύω τα φιλιά της
κι εκεί στα ακροδάχτυλα, ας γείρω

ας γίνω δακτυλίδι στα μαλλιά της
επίπεδος σαν γράμμα, διαβασμένο
κομμάτι ενός χαρτιού λησμονημένο
μ' αρκεί αν θα φορώ τα γράμματά της

κι απέθεσα τ' αστέρια τα γυμνά σου
στα πόδια τα λευκά της ομορφιάς σου
στα ύψη, τις κορφές απ' τα μαλλιά σου
στα χέρια σου το ύψιστο μαρτύριο.

Χρυσό καράβι

Χρυσό καράβι φιλντισένιο, ξεκινάει
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;
κρύβει στα σπλάχνα μια ψυχή που ξεψυχάει
θεριεύει ο άνεμος, του σκίζει τα πανιά

από μετάξι τ' έχουν ράψει, οι μαστόροι
στου Αποσπερίτη μπρος το φως, οι ναυτικοί
φουρτούνα κάμανε του κόσμου οι διαβόλοι
κι αντί γι' Ασία, άλλαξε ρότα γι' Αμερική

χρυσό σκαρί από ρουμπίνια και διαμάντια
τα 'χαν ψαρέψει στου Αιγαίου τ' ανοιχτά
το θησαυρό του μεταφέρει στα σκοτάδια
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

τα δουλευμένα όλοι οι ναύτες έχουν πάρει
σε είδη μοίρασαν τις πόρνες περιωπής
κάμαν παιδιά, τα παρατήσαν στο λιμάνι
και στο καρνάγιο του ονείρου θα τα βρεις

ακολουθώ της ερημιάς του την πορεία
τη διαδρομή που 'χει χαράξει στο βορρά
ακροβατώ στη μεθυσμένη του ευτυχία
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

χωρίς μια άγκυρα, σκαρί μου πλουτισμένο
θε να σε κλέψει τ' ουρανού ο Αυγερινός;
στου φεγγαριού τη διαδρομή, σαλπασισμένο
κι εγώ ακροβάτης να ζαλίζομαι στο φως.

Μυστικό

*Βρέχει απόψε ραγισμένες αγαπούλες
καρδούλες κόκκινες, σπασμένες απ' το χρόνο
κορμιά ανέγγιχτα που πόθησαν κορμί
φιλί που πόθησαν τα χείλη και που στέρεψε*

*κι εγώ εδώ, στημένος σ' άστατη γωνιά
που άμα τη φυσήξει ο αγέρας, θα τουμπάρω*

*- στον τάφο μου να γράψετε με χρυσαφί μπογιά
κείται εδώ αθάνατος, αλλά δυστυχισμένος
όταν τον σκέφτεται η πρώιμή του αγάπη -*

*βρέχει ο Θεός απόψε, κόκκινα γαρίφαλα
αλήθεια, τί λουλούδια ρίχνουνε στα μνήματα
και με τί χρώματα στολίζουν πεθαμένους;*

*τις πεθαμένες στον καιρό αγάπες, ποιος τις κρύβει
ποιος τις θυμάται και τις μελετά
όταν επέρχεται το αύριο;*

*βρέχει απόψε κομματάκια από καρδούλες
αλήθεια, με τί κίνητρα πυροβολούν τα θύματα
που πέσανε στον έρωτα κι εξαϋλωθήκαν;*

*όταν πεθάνει, πείτε μου, μί' αγάπη δυνατή
πού χάνονται δύο δίδυμες ψυχές που προδοθήκαν;*

*χάνονται πάνω από τα σύννεφα, όπως προείπαν
που σκέπαζαν ολότελα, την αγαθή τους ύπαρξη;
γιατί η ψυχή μας αγαπάει και αισθάνεται, πονάει
για όσα σφραγιστά τα χείλη μας κρατούσαν μυστικό.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- 5 - Βίτσιο
- 6 - Πεθαίνω, πέθανα, μ' ακούει κανείς;
- 7 - Ω cafeteria
- 8 - Αναστασία
- 10 - Ασημένιο Δάσος
- 12 - Μί' αγάπη απ' τα παλιά
- 12 - Μ' ακούς;
- 13 - Η Ανάστασις (ή το Σύμβολον της Πίστεως)
- 15 - ♪ Ανάμνηση ♪
- 15 - Παρέα
- 16 - Μπαλαρίνες
- 17 - Παιχνίδια που σκοτώνουν
- 18 - Θέλεις να βγούμε απ' το δωμάτιο;
- 19 - Ο χρόνος
- 20 - Το θύμα
- 22 - Delete
- 23 - Του Βασιλιά ο Γιος
- 24 - 23 Ιουνίου 2007, σελήνη 30 ημερών
- 24 - Τελειώσαμε μαζί
- 25 - Επιθυμία
- 26 - ♥ Σ' αγαπώ ♥
- 27 - Αφιερωμένο (2η γραφή του "Σ' αγαπώ")
- 31 - Ήρθε η Άνοιξη
- 32 - Θέλημα Καρδιάς
- 33 - Μ' έλιωσες
- 34 - Τη γλώσσα, ποιητές!
- 35 - Γλυκοτριανταφυλλένια μου
- 36 - Το ασθενοφόρο
- 37 - Πατρίδα
- 38 - Μελαγχολία
- 39 - Το φεγγάρι που κρύφτηκε στα σύννεφα
- 40 - Εσύ επιλέγεις

- 40 - Ημερία
41 - Πιο κάτω δεν έχει
42 - Το κορίτσι με τις κόκκινες μπαλαρίνες
43 - Τίποτα
44 - Στάξε μολύβι
45 - Είχες στα μάτια μια μελαγχολία
46 - ♂ Το φιλαράκι ♀
47 - Η ζωή ξεκινά από τα παραμύθια
48 - Στην προηγούμενη ζωή
49 - Συνθέτω μαγεία
51 - Βερονίκη, Βερονίκη
51 - Ποτέ πια
52 - Η Άγνωστη
53 - Έι κοπελιά
54 - Είσαι κοντά μου και μου λείπεις κι είσαι τόσο μακριά
56 - Με το πενάκι
57 - Ανάσες της Δροσιάς
58 - Αγάπη
59 - Η δηθενιά του «εγώ» (ή Μαύρη πέτρα)
62 - Να φταίω εγώ;
63 - Έλλειψη Βαρύτητας
64 - Άνθρωπος στη θάλασσα
65 - Χαλκομανία
66 - Δεντράκι Χριστουγέννων
67 - Με το φως ενός λύχνου
68 - Μαρτύριο
69 - Χρυσό καράβι
70 - Μυστικό

Αντί Επιλόγου:

Γράφω για μένα, όχι για σένα. Για μένα, γραμμή-γραμμή, λέξη-λέξη, τελεία-τελεία, φύλλο το φύλλο. Φταίει το μελάνι, λένε. Περσινό σύννεφο πέταξε πάνω απ' το σπίτι μου και με θυμήθηκε. Εσύ όχι. Στις άκρες είναι η ζωή, στις μύτες. Στις ακρογωνιασμένες νύχτες των φεγγαριών, στις απόκρημνες πλαγιές των ορεινών σχηματισμών είναι η ζωή. Στα λυπημένα μάτια των γλάρων, στους μοναχικούς ακροθαλάσσιους φάρους, στις νυχτωδίες φεγγαριών που σβήσανε, στις μελωδίες των ήλιων που ανέτειλαν είναι η ζωή. Στα βράχια ξεχασμένων θαλασσών, στα τελευταία δάκρυα πιερότων που αναζητήσανε τον έρωτα. Γράφω για μένα, όχι για σένα. Για μένα, άγνωστη, λατρεμένη σόλα, ενός τυχαίου ελεεινού παπουτσιού που τα μπαλώματά του είναι εμφανή σε όλο το μήκος της επιφάνειάς του. Γράφω για μένα, έτσι αδικημένα. Ξεκινώ κι ολοκληρώνω με την αδικία στα μάτια να ζωγραφίζει χαμένους θαλασσιούς παραδείσους. Έτσι αρχίζω κι έτσι τελειώνω. Τελειώνω. Γράφω για μένα. Κάποια τα έσκισα, τα γκρέμισα, τα άφησα μισά. Κάποια τα ξεκίνησα λανθασμένα και στην πορεία τα ξέκανα. Κι ό,τι δεν πάει καλά, δεν το αλλάζω. Το υιοθετώ και το συνεχίζω. Κι ύστερα με βρίζω. Σκόνη και μελάνι με κυκλώνει. Κάτι δεν πάει καλά. Έχω πάθει παράκρουση, έχω πάθει παράκρουση. Ακούστε τα πουλιά που τραγουδούν. Πεθαίνουν τραγουδώντας και γλιστρούν πάνω στα καλώδια. Στρίβω το νόμισμα για ν' αλλάξω σελίδα στα περασμένα λόγια. Έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες, έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες. Γράφω για μένα, λέξη-λέξη, τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου. Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου. Γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με γαλάζιο. Τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας. Κάπου στις άκρες των γραμμάτων υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα. Κοιμήσου. Κοιμήσου εσύ. Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου. Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να γυρνάει. Γράφω με πένα, για μένα. Γαλάζιες οι μπότες του Θεού και γαλανό το στερέωμα. Για μένα. Έχω κάνει αίτηση, περιμένω τ' αποτελέσματα. Μια ζωή περιμένω. Περιμένω. Μια ζωή σε περίμενα. Έχω κάνει αίτηση στο Θεό να με πάρει στην αγκαλιά του. Περιμένω στη γη. Κάθε μέρα μαγειρεύω πουρέ με τοστ. Βάζω μέσα τα ληγμένα κι ύστερα τα αλέθω στο μπλέντερ και τα πίνω λιωμένα. Γράφω γαλάζια, με γαλάζιο μελάνι, σαν τον ουρανό όταν δεν έχει συννεφιά και τη θάλασσα όταν δεν έχει φουρτούνες. Φτάνει μια πέτρα στο λαιμό και λίγη καλή θέληση. Μια καταγάλανη θάλασσα παραδίπλα. Είναι πολλά τα χιλιόμετρα και λίγο το κουράγιο που ξέμεινε. Αγόρασα ένα δερμάτινο χαρτοφύλακα για τα υλικά της φυγής. Με τα δώρα σου θ' αγοράσω το σχοινί. Κάθε μέρα περιμένω, κάθε μέρα σε περιμένω. Σχίστηκαν οι χορδές μου να σε φωνάζω. Κοιτάζω χαμηλά, φαντάζομαι τα ψηλά, πέφτω στα μαλακά, γίνομαι Περσικό χαλί, ξυρίζομαι μια φορά τη βδομάδα, δε με απασχολεί το αύριο. Μου μείνανε, ένα μπουκάλι γάλα, μισό κιλό τυρί και βούτυρο. Στις σόλες, εκεί είναι το φαΐ, με τις λιωμένες πατάτες. Κουράστηκα να το φωνάζω. Οι φίλοι με ρωτάνε που έχασα το χαμόγελο. Δε μιλώ πια. Γράφω για μένα, όχι για σένα. Στον απέναντι λόφο δεν υπάρχει πολιτισμός. Το εδώ είναι γύρω από μένα. Δεν υπάρχει κανείς να μ' ακούσει όταν μιλάω. Σέρνομαι στα τέσσερα, σε κομμάτια, στις σόλες. Κανείς δε με βλέπει. Περνάει το τρένο, νυστάζω, σφυρίζουν οι ράγες. Έχασα την αγάπη μου, κάτω απ' τα κουρασμένα της πόδια. Στις σόλες. Τα έπινα γουλιά-γουλιά και μέθυσα απ' το γαλάζιο. Τα ήπια. Στις σκουρόχρωμες σόλες ο παράδεισος, ανάμεσα στα πετραδάκια και τις λάσπες. Το σκατό να σε πνίγει ολόκληρο, χωρίς να υπάρχει έξοδος διαφυγής. Βυθίζεσαι

μέσα τους, κολυμπάς με τις ώρες. Για μένα, όχι για σένα. Έγινα κόκκινος, μπλε, φούξιας. Έγινα πράσινος, ωχρός κι έμεινα μαύρος. Ήρθα κι έκατσα πάνω στο χαλάκι του μπάνιου σου. Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω. Γράφω για μένα.

Το τιποτένιο, ισχνό ανθρωπάκι με τα μαύρα γυαλιά και το τσιγάρο στα χείλη. Πίνω το μαύρο κι ατενίζω τα γαλάζια μου όνειρα. Καπνίζω μπλε τσιγάρα κι έχουν μακρύνει τα μαλλιά μου. Στην από κάτω είναι η ζωή. Στις σόλες. Σκόρπια λόγια, γεμάτα πιτυρίδα και ξηροδερμία στο βάθος των μαλλιών μου. Το θηλυκό σου άρωμα δεμένο στο μανίκι μου. Ήπια κρασί και τώρα μέθυσα. Ξερνάω απ' την αρρώστια. Θαυμαστικά γεμάτη η ατζέντα μου. Σελίδες ξεσκισμένες η ζωή μου. Μελάνι θαλασσί και πάνω στα βιβλία μου. Στις άκρες χρωματίζω τα πουλιά και ζωγραφίζω καράβια. Κακοήθεις όγκοι σχηματίζονται πάνω απ' το τραπέζι που φάγαμε. Το φαγητό ληγμένο. Το τρώγαμε με τα χέρια, από κάτω. Στις σόλες. Τρέχει στα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας. Κάπου στις άκρες των γραμμάτων υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα. Κοιμήσου. Κοιμήσου εσύ. Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου, στις άκρες...

Βιογραφικό – Εργογραφία (από το [Βιβλιονέτ](#)):

Ο Γιώργος Κόκκινος ξεκίνησε τη συγγραφική του δραστηριότητα το 2004 κι έκτοτε συνεχίζει να γράφει αποσπασματικά, στιχουργήματα αποκλειστικά στο διαδίκτυο ως διαδικτυακός εραστής της τέχνης. Είναι μέλος της ΠΕΛ από το 2007 και έχει στο ενεργητικό του το Γ' Βραβείο ποίησης του διαγωνισμού της ΠΕΛ για το έτος 2006. Γεννήθηκε στην Κηφισιά Αττικής τον Σεπτέμβρη του 1977 και ζει ακόμα στην Αθήνα, έχοντας επιπλέον στο ενεργητικό του δημοσιεύσεις σε λογοτεχνικά περιοδικά - έντυπα και του διαδικτύου - (Περί-Γραφής, Εξιτήριον, Ποιείν, Βακχικόν, Λογοτεχνικά Επίκαιρα, FreeMinds.gr, Se-Skepseis.gr, Sparmatseto.gr, Θεματοφύλακες Λογω-Τεχνών, Πνευματική Ζωή, Νέα Αριάδνη, Συμπαντικές Διαδρομές, MusicHeaven.gr, apostaktirio.gr, pontokomicom.blogspot.com, MemoryLife Magazine, Homo Universalis) καθώς και συμμετοχές σε επετειακά-ετήσια ημερολόγια και ανθολογίες ποίησης [“Μενεξέδες εφήμερη ομορφιά” (Κηφισιά, 2009), “Κι εγώ θα σ' αγαπάω κάθε μέρα 2008” (Εμπειρία Εκδοτική, 2007), “Τα λουλούδια της ψυχής μας” (Εκδοση stixoi.info, 2006)].

Συμμετείχε ως συντάκτης στο eBooks4Greeks.gr από τον Αύγουστο του 2018 έως τον Απρίλιο του 2019, ενώ στο eBooks4Greeks.gr, στο openbook.gr, στο free-ebooks.gr και στο Twirpx.com, έχουν αναρτηθεί τμηματικά από τον Αύγουστο του 2018 τα ηλεκτρονικά του βιβλία : ‘Φυγείν Εστί’, ‘Τα Λυρικά’, ‘Πρότερον Θνητοί’, ‘Πρότερον Θνητοί – μεταγραφή σε Μπράιγ’, ‘Κατηγορώ’, “Τα Ανένταχτα”, “Τα Ανένταχτα II” [καθώς και οι συλλογές “Σκάλες” και “Κλίμακες” με το φιλολογικό ψευδώνυμο Προκρούστης].

Θεωρώντας ως πρώτηστη ανάγκη ενός δημιουργού – και πολύ περισσότερο ενός συγγραφέα – να καταγράψει με κείμενα ή στίχους διαφωτιστικά προς όλους εμάς κάποιες κοινωνικές ή προσωπικές καταστάσεις, πέρα από την πνευματική αυτή κατάθεση, δημιουργείται πολλές φορές η δευτερεύουσα ανάγκη να εφεύρει – να επινοήσει – λέξεις στη δική του διάλεκτο που μέχρι πρότινος αυτές δεν ήταν χρησιμοποιούμενες ή δεν είχαν επινοηθεί από κάποιον συγγραφέα για να εξυπηρετείται η πλοκή στο έργο του.

Λέξεις λοιπόν που εξυπηρετήσαν το μέχρι στιγμής ποιητικό ή στιχουργικό ή πεζό τμήμα των έργων μου έχουν ενταχθεί, έχουν ενσωματωθεί για τις ανάγκες της δημιουργίας, σε κείμενα ή στιχουργήματα/ποιήματα που δημόσια παρουσιάζονται σε σελίδα κατάθεσης δημιουργιών. Επίσης εντάχθηκαν στις συλλογές "Φυγείν Εστί", "Πρότερον Θνητοί", "Τα Λυρικά", "Τα Ανένταχτα" & "Τα Ανένταχτα II".

Αυτές είναι:

1. Χαλιμπαλίδες (= ρακένδυτοι, δημιουργία στις 22/06/2018)
2. Κατάχωτη (επίθετο του Κατάχωση = χωμένη, δημιουργία στις 16/07/2018)
3. Δεγαμιώτικη ή δε-γαμιώτικη (= αποτρέπει την ερωτική επαφή. δημιουργία στις 05/07/2017)
4. Δροσοτιτίβισμα (= το τιτίβισμα των πουλιών στο πρωινό, δημιουργία στις 05/12/2015)
5. Γλυκοτριανταφυλλένια (= σαν γλυκό τριαντάφυλλο, δημιουργία στις 07/12/2010)
6. Μονοκραυγή (= με μια κραυγή, δημιουργία στις 09/06/2007)
7. Αποτόσφλια (= τα τελευταία εσωτερικά τμήματα από το κέλυφος, δημιουργία στις 28/01/2011)
8. Αγαθάργαστη (= αγαθή σε υπερθετικό βαθμό, δημιουργία στις 29/07/2017)
9. Ακρογωνιασμένες (= στην άκρη της γωνίας, δημιουργία στις 15/11/2007)
10. Λεξόσφαιρες (= σφαίρες από λέξεις, δημιουργία στις 28/08/2007)
11. Σφίχτρες (= σφιγκτήρες, δημιουργία στις 02/09/2019)
12. Γεννομήτρα (= αυτή που κυοφορεί, δημιουργία στις 03/02/2007)
13. Μικράγουρου (= μικρού και πρώιμου, δημιουργία στις 03/02/2007)

Έχουν επίσης χρησιμοποιηθεί σπάνια χρησιμοποιούμενες στις μέρες μας λέξεις της Ελληνικής ή λαϊκές εκφράσεις που δεν διαφαίνεται από την πλοήγηση και αναζήτηση στο Ελληνικό διαδίκτυο να προκύπτουν ως λήμμα. Αυτές είναι:

1. Πορφυράδα (= βαθυκόκκινη, η πρώτη χρήση της παρουσιάζεται σε ποιητική δημιουργία του Κώστα Βάρναλη, βασιζόμενος στα αποτελέσματα της google, [δημοσιευμένη το 1911](#))
2. Μπουκουνίτσα (= μικρή μπουκιά, λαϊκή έκφραση, χρησιμοποιήθηκε στον γραπτό λόγο στις 29/05/2011)

Θα χαιρόμουν οι παραπάνω λέξεις να μεταλαμπαδευτούν σε συγγραφείς, εφόσον εξυπηρετούν την δημιουργία τους, έτσι ώστε ο καθένας μόνος του πλέον να προσφέρει στην Ελληνική γλώσσα με τη διάδοση σπάνιων λέξεων αλλά και τη δημιουργία νέων.

Μετά τιμής © Γιώργος Σ. Κόκκινος

Τα Ανένταχτα Ι

Free-eBooks.gr

OpenBook.gr

eBooks4Greeks.gr

Academia.edu

Scribd.com